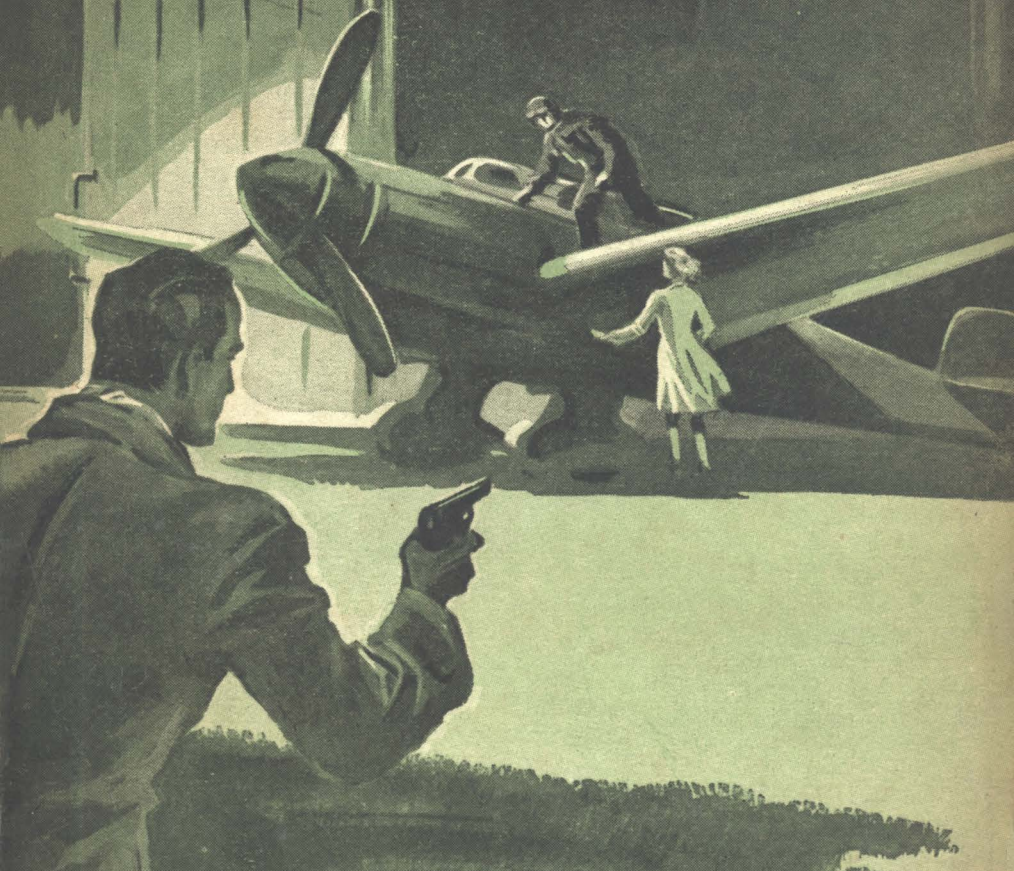

F. Brilot:

HARC A REPÜLŐÉRT

PÁL GÖRGE

KORDA R.T. KIADÁSA BPEST.

JOSEPH BRILOT:

HARC A REPÜLŐÉRT

FRANCIÁBÓL FORDITOTTÁK:

CSONTOS GYULA ÉS PINTÉR SÁNDOR

II. KIADÁS

BUDAPEST, 1945

K O R D A R. T. K I A D Á S A

Nihil obstat. Stephanus Kosztolányi censor dioecesanus.
Nr. 2951/1945. Imprimatur. Strigonii, die 4. Oct. 1945.
Dr. Joannes Drahos vicarius capitularis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Bpest, VIII., Csepregy-u. 2.

I. FEJEZET

MÁRK

Miranes Hubert mérnök csinos hivatali helyisége meleg, júliusi napsütésben fürdik. Aranyos sugarak cirógatják a nagy könyvszekrényt, a modern stílű székeket és a dolgozóasztalt, amely szinte roskadozik a tervek, könyvek, tudományos szemlék halmaza alatt.

Ragyogó fénye szétömlik a puha, keleti szőnyegen, amely a padlózaton elsimulva ezer színben pompázik. A mérnök négyszögletes, támlás karosszékeben félkényőkkal az asztalra támaszkodva egészen elmerül repülőgép-terve vizsgálatában.

Időnkint szippant egyet a Havanna-szivarból, amelynek jóleső illata betölti az egész szobát. Néha megszokott türelmetlenséggel pillant fiára, Márkra, aki az ablaknál üldögél és minden figyelmét a térdén fekvő nyitott könyvre irányítja.

Az apa és fia feltűnően hasonlítanak egymáshoz. Egyformán gesztenyeszínű haj, ugyanaz a sasorr, mogyorószínű szem, akaratos ajak, szintúgy a száj, amely egyszerre kevély és kedves. Csak míg az apánál a megfigyelő komolyabb tekintetet és egy kis búskomorságot tapasztal, addig fiánál csintalanságot lehet észrevenni; szemében folyton felcsillan a pajkosság.

Márk egyébként tizenhét éves, jó felfogású, izmos-testű fiú. Társai közül sokan irigylik is.

Az iskolai első díjakat minden évben ő nyeri meg, s így minden remény megvan arra, hogy apja nyomdokán fog haladni. Száz méteren ő a legjobb síkfutó. Senki nem tud úgy gátat ugrani, súlyt és gerelyt dobni, mint ő. Úgy úszik, mint a hal... Hozzá még derült, vidám kedélyű, termékeny képzelőtehetségű. Képe-

letét különösen gazdagítja kalandos elbeszélésekkel és más hasonlókkal, amiket szabadidejében szorgalmasan olvas.

Egyedüli gyermek, de szülei azért mégsem kényeztették el túlságosan. Tudták kötelességüket és már fiatalon megtanították, miként kell egyedül is feltalálni magát, hogy aztán később, az élet nehézségei közepette is mindig megállja a helyét.

Néha belenézett atyja munkájába is. Különösen érdeklődött a legújabb típusú repülőgép kivitele után, amelynek feladata, hogy ezen a téren forradalmasítsa a világot.

Miranes mérnök örömmel támogatta fiának reményt nyújtó hajlamait, és nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy kioktassa őt a repülésről, amely iránt a fiú egyébként is különleges vonzalmat érzett; éppúgy mint atyja, aki életpályájának kezdetétől fogva ebben a hivatáskörben művelte ki magát.

Miranes Hubert egy hatalmas repülőgépgyár főmérnöke volt. Épp most fejezte be új, zajtalan motorokkal felszerelt repülőgépének tervét. Jelenleg a legnagyobb sebesség elérésének szempontjából tanulmányozza, hogy az eddiginél nagyobb hatótávolságú teljesítményt érjen el vele.

Most kezdik el a készülék összeállítását. Már sok szó esett róla és valósággal lázba hozta a hasonló gyárak kutató és feltaláló mérnökeit.

Mihelyt az esemény híre kiszivárgott, mindjárt akadt irigye is, még hozzá nem is egy! A mérnök mesés ajánlatokat kapott a szomszédos országoktól, hogy adja el találmányát. De mert hazájának hű fia akart lenni, érzéketlen maradt a szerencsének effajta kacsin gatására.

Szerény igényű ember, csak feleségének, gyermekének és tudományának él.

Azonban ő is résen volt, mert titkos ösztön figyelmeztette, hogy kikémlelték és akárhogy, de meg fogják kísérelni, hogy terveit ellopják.

Már több fenyegető levelet kapott s a névtelen levelek főleg feleségére és gyermekére vonatkoztak.

Miranes Hubert nem ismert félelmet s a leveleken és azok következményén csak nevetett. De féltette szeretteit, akikért eddig mindent megtett.

Egyelőre nem tehetett mást, mint közölte a leveleket a rendőrséggel. Azok titkos felügyeleti őrseget szerveztek a mérnök hivatala körül.

Ő maga is megtett minden óvatossági intézkedést. A terveket éjjelre egy legújabb típusú páncélszekrénybe zárta, amely ellenállt még a legkeményebb rabló-támadásnak is.

Felesége és fia semmit sem tudott a helyzetről, mivel az talán zavarba ejtette volna őket.

A mérnök hallgatott és nem tárta fel előttük az ismeretlen veszélyt, amely pedig már mindig közelebbről és közelebbről fenyegetett.

Egy vállaki azonban tudott az eseményekről: Dely Szörény, fiatal mérnök, akinek biztos technikai képességét és példás magaviseletét főnöke megszerette.

Együtt dolgozott Miranes Huberttel. És így az ő neve is kezdett ismert lenni a tudományos világban. Azonban főnöke nagyon óvatos volt s nem adta tudára új alkotásának legbensőbb titkát.

Szörény bár átnézte a terveket, ellenőrizte a számításokat, mégsem tudta eléggé megérteni és teljes egészében felfogni Miranes Hubert lángeszének kitűnő alkotását.

A fiatal mérnök eléggé zárkózott jellemű, ritkán mosolygó, szűkszavú volt. Nézése nagy akaraterőre vallott.

— Hallgatagságát annak a belső bánatnak kell tulajdonítani, amely tönkre tette ifjúságát — mondta gyakran Miranes Hubert feleségének és fiának.

Valóban, szülei szerencsétlen számítás következtében tönkre mentek és utána nemsokára egy vasúti szerencsétlenség alkalmával meghaltak. Ő pedig egyedül, árván maradt az életben. Természetesen tanulmányait azért befejezte. Nagy szerencséje volt, hogy

beléphetett Miranes mérnök vezetése alatt álló kutató hivatalba, ahol főnöke bizalmával kitüntette és egyik legkedvesebb munkatársa lett.

Hirtelen papírhajtogatás hallatszott, amely belevegyült a szobában döngicsélő néhány légy zümmögésébe.

A zajt Miranes Hubert okozta, aki páncélszekrényében terveit rendezgette.

Aztán fiához közeledett és föléje hajolt.

— Te örökösen kalandokkal foglalkozol — szólott hozzá kedvesen. — És mi lesz a kémia-vizsgáddal? Így készülsz a vizsgára?

— Oh, nem tesz az semmit, kedves édesapám! A vizsga miatt egyáltalán ne aggódjál — felelte Márk. — Én nyugodt vagyok, és meg fogod látni, hogy a nagy küzdelemben el fogom nyerni hagyományos első helyemet.

— Ezt majd meglátjuk, Márk!

— Egészen biztosan így lesz, kedves édesapám! Különben is tanárunk mindig azt szokta mondani, hogy sohasem kell vizsga előtt a végsőig izgulni. A harmadik félév alatt rendszeresen kell az embernek tanulnia, ha azt akarja, hogy a legkisebb fáradsággal sikerüljenek a vizsgák. Neked ezt jobban kell tudnod, mint nekem, hisz mindig jó tanuló voltál és jól boldogultál — fejezte be az ifjú büszke szempillantással.

— Márk, azt akarom, hogy te is tanulj és akkor bízhatsz majd a Gondviselésben is. Mert az én sikerem sem származnak kizárólag emberi törekvésből, hanem elsősorban Istennek kell azt köszönnöm, aki mindig bőségesen megáldotta munkámat. Hálával tartozom kedves szüleimnek! Bárcsak élnének még! Ők bizony szegények voltak és nagy áldozatot hoztak, hogy tanulmányaimat elvégezhessem. Köszönettel tartozom kedves édesanyádnak is, aki mindig hűséges hitvesem volt. Ő volt őrzőangyalom, aki megvigasztalt a csüggedés nehéz óráiban. Kedves fiam, szeresd édesanyádat odaadásáért és gyengédségéért. Ez lesz számára a legszebb jutalom.

De a mérnök hirtelen észreveszi, hogy fia elszórazott és már nem hallgatja őt. Mosolyog és látszik, hogy ábrándozik.

— Miről képzelődöl? — kérdezte az apa.

Erős nevetés volt a válasz. A fiú hátradőlt széken és teljesen átadta magát a nyílt derűtségnek.

Atyja értelmetlenül állt fia öröme előtt. Közben szép arcát nézte, amely az ő élő képmása és büszkesége.

— Mi történt veled, Márk?

Az ifjú teljes erejével elfojtotta derűtségének végső kicsattanását.

— Ó, kedves apám, — felelte végre — hadd mondjak el neked egy történetet, amely tegnap a szabad, idő alatt szájról-szájra járt. Valószínű, valami tréfás lapból vették ki ezt a dolgot és azt hiszem, hogy te még nem is hallottad... Nos, hát elmondom!

— Egy hajó India felé vette útját. Kis idő múlva szokatlan nagyságú bálna követte, amely erősen nyugtalanította a matrózokat és az utasokat. Száját szüntelenül tágranyitotta és látni lehetett ijesztő két fogorát, amely minden bizonnyal nagy éhséget árult el és ez az ösztöne hajtotta a hajó után.

— Sok vitatkozás után ledobtak neki egy láda narancsot, amelyet lenyelt. De a bálna továbbra is követte a hajót. Aztán egy arabot dobtak le neki, akit lázadás miatt vasravertek. Azt is hasonlóképen lenyelte. De a bálna még mindig makacsul követte a hajót.

— Majd egy tolvajlással gyanúsított zsidót dobtak le, hogy felderítő utazást végezzen a bálna gyomrában.

— De amint a bálna még most is nyomon követte a hajót, a kapitány elvesztette türelmét és megparancsolta, hogy azonnal meg kell kezdeni gépfegyverrel a tüzelést... Agyonlőtték a bálnát és sok nehézség közepette felhúzták a hajó fedélzetére. Nagysietve felbontották a gyomrát... És tudod, kedves apám, mit találtak benne?

— Nem — felelte a mérnök kissé bosszankodva.

— Hát ott találták a zsidót, amint a narancsos ládán ült és árulta a narancsot az arabnak.

Miranes Hubert jóízűt nevetett.

— Hát ez jó tréfa, Márkom — kiáltott fel...
— De mivel te elkezdted, most én is elmondok egy esetet. Mégpedig olyat, amelyet magam is átéltem, mert én játszottam benne a főszerepet.

— Az egyik nap, amint barátom birtokán fekvő halastóban horgásztam, véletlenül beleejtettem gyűrűmet és az elmerült az iszapos vízben. Kevéssel ezután szerencsémre fogtam egy szép darab pontyot, mely egész könnyen elnyomta a két fontot. Ez a zsákmány elfelejtette velem a gyűrűt és diadalmasan vittem a halat haza. Amint felbontottam, hogy megtisztítsam, tudod, mit találtam benne?

— Várj, megmondom — kiáltotta hevesen Márk.
— Megtaláltad a gyűrűdet!

— Nem! — vágott vissza gyorsan a mérnök: — halszálkákat találtam benne.

Jóleső nevetéssel viszonozták ezt a választ. Az apa és fia csak nagynehezen tudták visszanyerni komolyságukat.

Egyszerre csak kopogtattak az ajtón.

— Szabad! — szólta ki Miranes Hubert.

Az ajtó kinyílt és Delti Szörény lépett be előkelő szürke ruhába öltözötten.

II. FEJEZET

DELTY SZÖRÉNY

— Ön az, kedves Szörény? — kiáltott fel a mérnök és karját kitérve feléje sietett. — Mily kedves meglepetés! Ugye mindjárt uzsonnázik is velünk?

— Örömmel fogadom el ezt a kedves meghívást — felelte Szörény megszorítva főnökének és fiának kezét.

— Mi járatban van? — kérdezte a mérnök.

— Valami kis kétségem van, amely tegnap este lefekvés előtt jutott eszembe. Repülőgépének fontos feszítővasaira gondoltam és szeretném a számításokat újból ellenőrizni. Erre természetesen azt is mondhatná, hogy mindez részemről csak alaptalan aggódás. De, jöllehet ezeket a számításokat együtt végeztük, mégsem vagyok egészen biztos azoknak helyességében. Az embernek néha vannak ilyen kellemetlen és határozatlan érzései.

— Kedves Szörény, ön mindig pesszimista és túlságosan lelkiismeretes. Sohasem szokott semmit a véletlenre bízni. Büszke is vagyok, hogy ilyen mozgékony és gyakorlott munkatársam van. Tehát legyen úgy, amint mondja! Nézzük át újra a feszítővasak számításait.

Tovább beszélgettek erről a dologról, de a főmérnök közben páncélszekrénye felé fordult. A fiatalember csendben kísérte és mindig főnöke mögött tartózkodott.

— No nézd csak, — gondolta Márk, aki az ifjú mérnököt nézte — miért követi Szörény apámat egészen a páncélszekrényig? Máskor az asztalra szokott

könyökölni és ott gondolkodott. Ez a viselkedés előttem különösnek tűnik fel.

Márk ugyan még nagyon fiatal volt, de azért mint mondani szokták, szemét nem a zsebében hordta.

Ambár Szörény természetesnek akart feltűnni, de mégsem olyan volt, mint máskor. Magatartása ebben a pillanatban ösztönszerű gyanakvást keltett a fiúban.

Miranes Hubert fia nem látta egészen Szörény arcát és így nem is tudott gondolataira következtetni. Pedig titkosan figyelő arcáról sok mindent leolvashatott volna.

S ha Miranes mérnök ebben a pillanatban láthatta volna segítőtársának arcvonásait, azok gondolkodóba ejtették volna. A fiatalember pontosan követte főnökének mozdulatait. Nyakát kinyújtotta és szeme hamis örömtől fénylett. Amint Miranes leguggolt a páncélszekrény mellé és kezét kinyújtotta a rejtélyes hely felé, Szörény még feszültebben figyelt... Minden erejét összpontosítva nézett. Megjegyezte jól a két forgató korongot, amelynek segítségével ki lehet nyitni ezt az acélbútort.

Az egyik számozott korongot Miranes Hubert az „1914”-es jelzésre állította, míg a másik számlapot „Oria” jelzésre.

A mérnök azután betette a kulcsot a zárba és miután kettőt fordított rajta, az ajtó sarkig kinyílt.

Kivett néhány gondosan összehajtott tervet és számítási jegyzetet, azután fölegyeneseedett. Delti Szörény érezte, hogy Márk kikémlelte, azért elfordult és tekintetét a kályhára szegezte. De Miranes Hubertnek sejtelve sem volt erről a kémkedésről, amely pedig éppen ellene irányult. Egy lépést tett feléje és észrevette, hogy Szörény hirtelen elsápadt s közben arca mély meglepetést árult el.

— Mi történt önnel, Szörény? — kérdezte Miranes Hubert. — Miért zavarta meg ez a fénykép anynyira? Mert bizonyára ez a fénykép idézte elő az ön nyugtalanságát?!

A fiatalember szégyenkezve és feszélyezetten szó-
lalt meg:

— Igen! Ez a kép keresztlányomra emlékeztet engem, aki néhány éve halt meg... Ez a lány, akit itt a fénykép ábrázol, feltűnően hasonlít hozzá és nem tudom visszafojtani fájdalmas elérzékenyülésemet.

Miranes mérnök gondolatokba mélyedve állt. A szomorúság eltorzította erélyes, szép arcvonásait.

— Ez a kép bennem is hasonlóan fájdalmas emléket idéz fel — mondotta, miközben a papírokat az íróasztalra helyezte.

— /Ó, bocsásson meg, Miranes úr, hogy ezt a bánatot újraélesztettem szívében. Bizonyára kedves gyermeke volt ez, akit nagy szomorúságára elrabolt a halál!

Miranes Hubert a fejét csóválta.

— Nem, Szörény! De úgy szerettem, mintha az enyém lett volna.

— Hárman voltunk barátok az egyetemen. Három jóbarát! Megosztottuk munkánkat és kölcsönösen segítettük egymást, hogy vizsgálainkat megszerezhessük.

— Ezt a három barátot Voudin Róbert, Maxel György és Miranes Hubertnak hívták.

— E három barát közül az egyiknek, Maxel Györgynek sohasem volt szerencséje. Minden fáradozása és jóakarata ellenére egyetlenegy vállalkozása sem sikerült... Lelke lassankint elkeseredett és a két barát jóakarata is sokszor alig tudta legyőzni kétségbeesésének komor válságait.

— A három jóbarát mégis együtt megszerezte az oklevelet és így felkészültek az életre.

— Kedves Szörény! Ekkor kezdett az ügy bonyolódni. Elégge érdekes esemény történt, amely megzavarta régi diákbarátságunkat.

— Voudin Róbert átvette atyja gyártelepét és feleségül vett egy fiatal leányt, aki őszintén szerette őt. Én meg ugyanazon a napon kaptam számomra kedvező választ a gyártelephez intézett kérvényemre, ahol most jelenleg is állásban vagyok.

— Tudtáraadtuk barátunknak ezt a kettős jó hírt. Ő azonban a helyett, hogy velünk együtt boldog lett volna és örvendezett volna, olyan heves haragra lobbant, hogy megőrülésére gondoltunk már. Szerencsénk számára hallatlan szerencsétlenség volt, mert ő szeretett volna feleségül venni Róbert jegyesét. De hasonlóképp komoly ígéreteket kapott arra az állásra vonatkozólag is, amelyet én kaptam meg. Engedje meg, Szörény, de ez nem közönséges eset és nem minden nap történik ilyen.

— Valóban — hagyta jóvá az ifjú mérnök.

— Tehát, — folytatta Hubert — a mi barátunk fenyegetőzés közepette kimondottan otthagytott benünket. Mi soha többé nem hallottunk róla semmit. De az bizonyos, hogy alattomban folytatta bosszúját és szegény Voudin életével fizetett azért a kevés boldogságért, amelyben itt a földön rövid házassága alatt része volt.

— Hogy történt ez? — kérdezte Szörény.

— Róbert tehát megnősült. Öt évi zavartalan boldogság után Isten gyönyörű kislánnyal ajándékozta meg, akinek én lettem a keresztapja és aki a kereszt-ségben a Hedvig nevet kapta.

— Négy évvel később barátom feleségével együtt Nizzából Grasse felé ment autóval a „Farkastorok”-szoroson át. Grasse felőli lejtőn haladtak már, mikor a kormány hirtelen eltörött és a kocsí a védőfalat áttörve a mélységbe zuhant. Az autót és két utasát csak nagy erőfeszítéssel tudták kiemelni. Voudin és felesége szörnyet halt... A nyomozó vizsgálat érdekes és különös bűnjelet vett észre. A kormány be volt fűrészelve és a sebességváltó alatt összehajtogatott papírszerűet találtak. Ezt az egy szót találták rajta: Féltékenység!

— Ámbár már én is nő voltam és Márknak atyja, aki akkor már hatéves volt, mégis magamhoz vettem a kis Hedviget, hogy saját gyermekemként neveljem fel. Szerencsétlenül járt barátom iránti kegyelet kötelezett erre.

— Jócselekedetem nem hozott boldogságot sem az árvának, sem nekem.

— Hedvig tízéves volt már. Egyszer egy napon a boulogne-i erdőben sétált feleségemmel, s ekkor hirtelen autó állt meg közelükben... Álarcos férfi ugrott ki belőle, felkapta a gyermeket, a kocsiba tette, és aztán az autó elrobogott. Az autót hasonlóképp ismeretlen, álarcos férfi vezette, aki az ablakon kihajolva ezt az egy szót kiáltotta: Féltekenység!

— Minden nyomozás ellenére a két merénylet szerzői ismeretlenek maradtak és következőképp büntetlenek is. Ámbár azóta nagyon vigyáztam magamra, mégis többször csak csodával határos módon menekültem meg az ellenem irányuló merényletektől.

— De, kedves Szörény, ugye untatom önt ezzel az egész történettel? ... Nézzük a terveket és vizsgáljuk felül a számításokat, amelyek önt annyira érdeklik.

Azonban a fiatal mérnök valami távoli gondolaton merengett és aztán így szólt:

— Felismerné a gyermeket, ha véletlenül a szeme elé kerülne?

— Azt hiszem, hogy ötévi távollét ellenére is azonnal felismerném őt. Különb is a bal karján fent jellemző jelet visel. Keresztalakú sebhely ez, amelyet valami üvegdarab okozott egy elesése alkalmával.

— De jaj! Viszontláthatom-e valaha is ezt a gyermeket? ... Jöjjön, Szörény, fogja ezt a széket és dolgozzunk. Nagyon nehezemre esik újra felkavarni ezeket a fájdalmas emlékeket.

A fiatal mérnök szót fogadott. De hirtelen kiesett a törölógumi kabátjának felsőzsebéből és ugrálva gurult egészen a páncélszekrényig.

A fiatalember nevetve saját ügyetlenségén, az acélbútorhoz lépett, hogy a törölógumit felvegye. De míg azt jobbkezeével felvette, addig baljával gyorsan viaszlenyomatot vett a zárról és azt gyorsan zsebébe csúsztatta.

Arcvonásai valami kifürkészhetetlen kifejezést vettek föl. Aztán leült főnöke mellé, vette a ceruzát és várta a tollbamondást.

III. FEJEZET

A SZERENCSÉTLÉN ÉJTSZAKA

Másnap csütörtök volt. Márk, anyja gyengéd dorgálása ellenére is, előbb befejezte déli pihenését. Nyugtalansága nagyon is érthető. Ezen a délutánon mérkőzött gimnáziumuk labdarúgó csapata a Poustan-liceum csapatával. Ez a találkozás már jóelőre heves vitatkozásokat váltott ki a tanulók között. Ez döntötte el az elsőséget a két iskola csapatai között. Mindkét intézet tanulói már jóval a mérkőzés megkezdése előtt nagy csoportokban gyülekeztek a pálya mellett és elfoglalták a legjobb helyeket. A város többi iskolájából is kivonultak a diákok, mert őket is érdekelte az elsőség kérdése.

Izgatottan beszélnek. Fogadásokat kötnek. Vajjon melyik lesz a győztes? Mindenki érzi, hogy a bíró esetleges balfogásai esetén nem megy símán a dolog. Ellentétes vélemények állnak egymással szemben és mindkét tábor a saját győzelmében bízik.

— Majd meglátjuk a Poustan-liceum kapusát! Rámerném tenni a fejemet, hogy egy gólt sem enged be!

— De a mi középcsatárunk, Miranes Márk is ott lesz ám. Majd megmutatja, hogyan kell féltucat embert kijátszani és igazi gólt löni.

— Igen, de mielőtt gólt löhetne, ki kell játszania Ordy-t, a Poustan jobbhátvédjét. Ordy pedig nem a zsebében hordja ám a szemét, még kevésbé a lábát.

Rettenetes láрма szakítja félbe a vitatkozást. Az Albert-gimnázium csapata, Miranes mérnök fiával az élén, bevonul a pályára, és diáktársai üdvözlőgála közepette sorakozik fel az egyik kapuhoz.

A lelkesedés már csillapodott, amikor a Poustan-

liceum csapata is beérkezett a pályára. Erre az éljenzés újult erővel viharként tör ki és az újonnan érkezett csapatot is lelkesen ünneplik. Ez a csapat a szabadon hagyott kapunál helyezkedik el.

A bíró rövid sípjellel a pálya közepére hívja a két csapatkapitányt. S most ott áll egymással szemben a két könyörtelen ellenfél: Ordy, a Poustan-liceum jobbhátvédje és Márk, az Albert-gimnázium középcsatára. Kezet fognak és bemutatkoznak.

Majd a bíró sorsol. A szerencse Ordynak kedvezett és a széltől támogatott kaput választja. A szél teljes hosszában fogja a pályát és erősen fújdogál.

A Poustan játékosai fülsiketítő örömkialtás közepette cserélnek helyet és elfoglalják új kapujukat. Egy éles fütty és máris megkezdődik a mérkőzés.

Az első félidőben szinte állandóan az Albert-gimnáziumot támadták és így ez csupán csak védelemre szorítkozott. Az albertisták arcán egyre-másra váltakoztak a szivárvány összes színei és sokan elkeseredetten ballagtak a ruhatár felé. Az első negyvenöt percet a Poustan csatárai és az Albert-gimnázium védői közötti állandó küzdelem foglalta le.

Közben a szerencse mégis csak Miranes Márk csapatának kedvezett, mert hol egy láb vagy mell került a labda útjába és megakadályozta a hálóbá jutását.

Tíz perc szünet után a játék az egyik csoport leverő aggodalma, de a másik fél annál vakmerőbb reményei közepette elkezdődött.

A nézőtér csakhamar a helyzet tökéletes megfordulásának lett szemtanúja. Az Albert-gimnázium eddig fásultan játszó védelme egyre csodálatosabban támogatja a csatársort. Márk az egész csatársort magával ragadja. Rövid rúgásokkal adják át egymásnak a labdát és így szép együttes játék fejlődik ki.

Huszdik percben jár már az idő, amikor az Albert-csapat sarokrúgáshoz jut. A kapu elé ívelt labdát Márk csípi el és ügyes fejessel a merészen vetődő kapus mellett a hálóbá továbbítja.

A nézőkből fülsiketítő ujjongás tör ki. Kis idő múlva azonban a gimnázium egyik védő játékosa a tizenhatos vonalon belül szorongatott helyzetbe kerül és a helyzet megmentésére az ellenféllel szabálytalanságot követ el. A bíró azonnal lefújja. Tizenegyes! És már megy is Ordy, a Poustan jobb hátvédje, hogy lője a tizenegyest.

A liceumi diákok tapsvihara kíséretében áll a labdához, amelyet a bíró már a fehérrel jelzett büntetőpontra helyeztetett. Éljenek. A fiatal játékos nem szokta elhibázni a büntetőrúgást.

Néhány lépéssel hátralép, hogy lendületet vegyen. Nekifut és a labda a megszokott helyen, néhány centiméterrel a lécz alatt villámgyorsan csapódik a háló jobbsarkába. A kapus tehetetlenül áll a védhetetlen gól előtt.

Egetverő rivalgás üdvözölte ezt a szép dugót. A mérkőzés iránti érdeklődés rögtön visszatér és minden tanuló lélekzetviassafojtva aggodalommal figyeli az új fordulatot. A gimnázium védelme továbbra is kitűnően működik és eredményesen támogatja a csatársort. Könnyörtelenül vernek vissza minden támadást. Hanem az idő gyorsan múlik!

Még két perc van hátra. Mindenki kezd már beletnyugodni, hogy a mérkőzés döntetlen marad. De ebben a pillanatban Márk az egyik védőjátékostól kapott labdával a pálya közepéről előtör. Először nyugodtan maga elé helyezi a labdát, azután gyorsan lefut, átjátssza a liceum középfedezetét, kikerüli az egyik védőjátékost és néhány másodpercnyi küzdelem után le hagyja a híres Ordyt is. Ott terem néhány méterre a liceum kapuja előtt. Közben az Albert-gimnazisták szinte önkívületben üvöltenek. A védhetetlen lövés megszerzi a győzelmet.

A diákok tombolnak és győzelmi mámorukban sapkájukat dobálják.

Alig kezdik újra a játékot, a bíró a mérkőzés végét jelzi és ezzel biztossá tette az Albert-gimnázium elsőbbségét.

A gimnazisták berohannak a pályára és társaikat diadalmenetben kísérik ki. Főleg Márk állott ünnepelésük középpontjában. Szeretetük oldalbaütésekben nyilvánult meg és ez volt szerencsekíváratuk közvetítője.

Nagynehezen megszerezte ruháit és hazafelé indult. A pálya kapujában Dely Szörény várta és kemény kézszorítással adta át neki jókívánatait.

— Márk, nincs kedve velem hazajönni? — kérdi Szörény. — Ide rendelttem egy autót nem messze a bejáratához.

A mérnök fia ránézett Szörényre, de tekintetéből valami szorongást olvasott ki. Önkénytelenül is gyanakodni kezdett.

— Nem, Szörény — tért ki a meghívás elől. — Köszönöm szívességét, de nem akarom elhagyni barátaimat. Gyalog szeretnék hazamenni. Még utóbb örömben futni kezdenének az autó után, hogy el ne maradjanak tőlem.

— Ahogy tetszik, Márk — mormolta Szörény és észrevehetően bosszankodott.

Aztán röviden köszönt és ellépett. Izléses kék kocsiba szállt be. Márk a körülállók miatt számát nem tudta megpillantani.

Csak vacsorakor találkozott Márk újra szüleivel.

— Nos, milyen volt a futballmérkőzés? — kérdezte tőle atyja.

— Nagyszerű, apám — kiáltott fel az ifjú. — A nézők és játékosok egyaránt megcsodáltak. Miután a játékba belelendültünk, teljesen mi irányítottuk a menetet. Mi két gólt lőttünk, a licisták csak egyet.

— Az eredményeden nagyon örülök — folytatja a mérnök. — De mi lesz holnap a kémiavizsgáddal?

Márk szemében hamiskás fény csillogott.

— Hisz tudhatnád, apám, hogy felesleges tőlem ezt kérdezni. Most már elárulom, hogy sikerült egy nagyszerű számítási formát kitalálnom, amelybe sokkal könnyebben be lehet helyettesíteni és sokkal könnyebb is, mint ami a könyvünkben van.

— Hát ez nagyszerű! — kiáltott fel Miranes Hubert. — Márk, büszke vagyok rád! Csak folytasd és még lesz belőled valaki.

— Minek ez, apám? — mondta a fiú elpirulva.

Közben hanyagul játszott zsebkésével és néhány pillanatig gondolkodott.

— Mondd, — folytatta tovább hirtelen — te nem vettél észre semmi különöset tegnap Szörény viselkedésében?

— Nem láttam rajta semmi rendellenest — hökkent meg a mérnök. — Miért? Te talán valami meglepőt tapasztaltál magatartásában?

— Igen, valami gondolkodóba ejtett. Szörénynek az a szokása, hogy amikor te a páncélszekrényhez mégy, ő a dolgozóasztalra könyökölve marad és gondolkodik.

— Igazad van — helyeselte Miranes Hubert.

— Tegnap csendben követett téged és míg kinyitottad a páncélszekrényt, addig mögötted állott. Nekem ugyan hátat fordított, de biztosítlak, hogy nem a mennyezetet nézte. Fejét kissé lehajtotta és minden mozdulatodat figyelemmel kísérte. Amikor felegyenesedtél, hirtelen a kályha felé fordította tekintetét.

— Persze, emlékszem már rá! — kiáltott fel a mérnök. — A kis Hedvig képe csakugyan megzavarta. De Márk, nekem egyáltalán nem tűnt fel egy pillanatra sem az ő szokatlan viselkedése.

Miranes Hubert jóideig gondolkodott.

— Mégis igazad van! Jobb megfigyelő vagy, mint én! Valóban, Szörény máskor sohasem szokott így tenni.

— Ebben a pillanatban egész magatartása ösztönyszerűen gyanakvást sugallt — fejezte be a fiú megfigyelésének elbeszélését. — Tudod-e, apám, hogy mindjárt a mérkőzés után autóba akart ültetni engem?!

— Autóba? — csodálkozott Miranes Hubert. — Hisz eddig nem volt autója!

— Mindenesetre egy autó várta és beszállt abba. Hogy hova ment, sejtelmem sincs róla.

— Lám, ezért kért tőlem délutánra kimenőt. De én nem is kérdeztem tőle, hogy hova megy. Ritkán szokott eltávozni és így megokolás nélkül engedtem kérésének. És te visszautasítottad meghívását.

— Igen! De látszott, hogy bosszankodik miatta.

— Most már elismerem, hogy Szörény magatartása különös. Gyanakvásunkat nem mutatjuk előtte, de mindent megfigyelünk és résen leszünk.

— Megértettem, apám.

Márk jó éjszakát kívánt szüleinek és bement hálósobájába. Fáradtan feküdt le ágyába. Sokáig nem tudott elaludni. Szokatlan nyugtalanság tartotta ébren. Hiába forgolódott jobbra is, balra is, csak nem jött álom a szemére. Hallotta, amint szülei is hálósobájukba mentek és lefeküdtek.

Egyideig még a mennyezetet nézegette és ezalatt a délutáni eseményeket újra felidézte emlékezetében. Egy kis büszkeség szállotta meg, mikor eszébe jutott, hogy holnap az Albert-gimnáziumban ő lesz a nap ünnepelt hőse. Szinte érezte is már, mint fogják barátai kedves szeretettel kezét szorongatni a hőstett miatt. Végül is a várva-várt mély álom reá nehezedett szempilláira. Agyában nyugtalan álmok kergették egymást: a kék autó, Ordy, a Poustan-líceum kapusa, a kémiai vizsgáztató bizottság személyei...

Almából szokatlan zaj riasztotta fel. Csendesen felkelt tehát és felgyújtja zseblámpáját. Karóráját az éjjeliszekrényre teszi. Közben megnézi, hány óra. Csendben felöltözködik. Kis pisztolyát zsebrevágja, majd eloltja zseblámpáját. Az ajtót halkán kinyitja és a lépcsőházba surran. Szüleit fel sem kelti. Egyedül, óvatosan indul meg a lépcsőn lefelé. Nagyon vigyáz, hogy zajt ne verjen. Mire a lépcső végére ér, szíve szinte kibírhatatlanul dobog.

Az előszobában van már. Csak néhány lépésre atyja dolgozósobájától. Az ajtó sarkig tárva.

Kezébe kapja pisztolyát és mint valami árnyék előrenyomul az ajtómélyedésig.

Az eléje táruló látvány miatt annyira megijed, hogy még lélekzete is eláll.

A páncélszekrény ajtaja nyitva és mindenféle papír hever a padlón. Egy ember a páncélszekrény mellett guggolva rakosgatja a titkos terveket és aztán egy bőrtáskába csúsztatja.

Márk felgyújtja zseblámpáját és az gyenge fényt vet erre a rémitő jelenetre.

Végül az ismeretlen ember felegyenesedik. Bőrtáskájával a háta mögött a szobából távozni készül.

Az ismeretlen Dely Szörény volt.

— Kezeket fel, kedves Szörény! — kiáltotta Márk fenyegető hangon.

Márk tiszta és erélyes hangjára Szörény hátraugrik.

A fiatal mérnök lámpája hirtelen kialudt. Ebben a pillanatban Márk hatalmas ütést kapott fejére és elájulva esett össze. Pisztolya kiesett kezéből és eldördült.

Tompa durranás zavarta meg az alvó ház mély csendjét.

Szörény átugorta a földön fekvő fiút. Az előszobán át távozott és a ház előtt álló autóhoz lépett.

Ugyanazon a folyosón egy másik siető árny nyomult Szörény után, vállán hurcolva az elájult Márkot. Ez az alak zsákmányával együtt eltűnt az autóban.

Szörény ideges kézzel nyúl a kormánykerék után és az autó villámgyorsan robot tava.

IV. FEJEZET

A REJTÉLY

A dörrenés zajára Miranes Hubert kiugrott az ágyból és felkeltette feleségét. Sietve begombolta nadrágját, vette revolverét és óvatosan kúszott a lépcsőn lefelé. Egyszerre csak észrevette, hogy az előszoba ajtaja nyitva van és hasonlóképp dolgozószobájának ajtaja is sarkig tárva.

Felgyújtotta dolgozószobájának villanyát, miközben ujját elsütésre készen a revolveren tartotta.

A villany erős fénye miatt akarata ellenére is kénytelen volt szemét egy pillanatra behúnyni. Aztán nyugtalan tekintete hamar átkutatta a szobát. De az üres volt és mindenütt leírhatatlan felfordulás. Az íróasztalon levő összes iratok fel voltak tűrva. A sietve betölt fiókokból néhány összegyűrt papírdarab kihullott.

De a vér is majdnem megalvadtt a mérnök ereiben, amikor észrevette a nyitott páncélszekrényt és a tervek eltűnését, amelyeket ezen acélfalak közé zárt.

— Istenem, — hebegte — a helyrehozhatatlan baj bekövetkezett. Minden tervemet és számításomat ellopták. Egész munkám megsemmisült.

A folyosó külső ajtajának csattanása ébresztette újra öntudatra.

Előrelépett tehát, markában a revolverrel.

Élénkszerű pongyolába öltözött karcsú alak közeledett feléje.

Felesége volt.

— Hubert, mondd, mi történt? — kérdezte a félelemtől remegve.

— Majd meglátjuk! De most maradj nyugodtan!

— csitította a mérnök. — Eddig még csak nagyon keveset tudtam megállapítani... Lövésre riadtam fel. Kiugrottam az ágyamból: vettem a revolveremet és lejöttem. Itt lenn az előszoba és dolgozószobám ajtaja tárva volt. Aztán kivilágítottam a szobát. Üresen találtam. S most magad is megállapíthatod, hogy minde-nütt leírhatatlan rendetlenség van. Az irataim, a szé-kek... minden fel van forgatva!

A mérnök hangja itt csuklásba fojtódott el és az acélszekrényt mutatta feleségének.

— Nézd, Lujza, acélszekrényemet feltörték! Hosszú évek munkájának gyümölcsét, azt a munkát, amelybe énemnek legjobbját fektettem bele, ellopták.

A páncélszekrény felé közeledett és a zárat vizsgálta. Csodálkozó felkiáltással húzott ki onnan egy kulcsot, amelyről látszott, hogy sürgősen készítették. Elárulta ezt kevésbé finom kidolgozása... De közben észrevett valami zavaró körülményt. Tudniillik a zár nyílásának felső szélén egy kis viasz volt.

Miranes a kulcsot zsebébe csúsztatta és íróasztala felé lépett. De hirtelen megszedült és kénytelen volt székére támaszkodni, hogy el ne essék.

Felesége aggódva figyelte és feléje közeledett.

— Mi az, Hubert? Rosszul érzed magad?

De a mérnök arca megmerevedett és ideges kézzel nyúlt az itatóspapíron hagyott cédula után, amelyre ez az egyetlen szó volt írta: Féltékenységi!

— Ő az, — hebegte — mindig csak ő!...

A fiatalasszony szomorúan szemlélte férje fel-dült arcát. Aztán megpróbálta kihívni a szobából.

— Jöjj, — könyörgött — csinálók egy kis teát és igyekezzél elfelejteni az eseményeket... Közben hűvös mosolyt erőltetett magára és folytatta:

— Van két dolgod, amelyet a betörők sohasem tudnak elrabolni: az egyik feleséged szerelme, a másik pedig gyermekedé.

Gyengéd fény csillant meg Miranes Hubert tekintetében.

— Igazad van, kedves Lujza. Ez a két legfőbb

kincsem mindig megmarad. Most pedig minden erőmmel arra törekszem, hogy valamiképen visszaszerezem az ellopott terveket; vagy pedig újat, de még csodálatosabbat alkossak.

Közelebb léptek és egymás karjaiba hajoltak.

De ekkor Lujza hirtelen megcsúszott valamin és férje ruhájában volt kénytelen megfogódzni, hogy el ne essék.

Miranes lehajolt, kis pisztolyt emelt fel és azt figyelmesen vizsgálta.

— Nézd, — mondotta visszafojtott hangon — úgy gondolom, hogy ez az a pisztoly, amely Márk éjjeliszekrényének fiókjában szokott lenni.

A fiatalasszony fia nevére riadtan kiáltott fel:

— Istenem! Jer hamar: nézzük meg! Csak nem történt vele is valami?

— Ne rémítsd el magad — szólt rá a mérnök. — Márk most az igazak álmát alussza. Ezekről az izgalmakról, amelyeket mi jelenleg átélünk, mitsem tudva pihen.

— De azért gyere csak — könyörgött az anya.

Elindultak tehát együtt a fiú hálószobájába. Lujza felcsavarta a villanykapcsolót... S összeszorított kebléből hirtelen erős kiáltás szakadt fel. Az ágy üres volt és a takarók csak úgy sietve voltak visszadobva... Az éjjeliszekrény fiókja egészen ki volt húzva és teljesen üres volt. A kis pisztoly és a zseblámpa eltűnt.

Egyedül csak a karóra feküdt a márványlapon. Negyedkettőt mutatott. A fiatal anya görcsös zokogásba tört ki és kezét tördelve sóhajtozott:

— Ó, hogyan is történhetett meg ez a rettenetes dolog?!

A mérnök letörölte a halántékán lepergő hideg verítéket.

— Az esetet csak úgy tudom elképzelni, hogy Márk felébredt a betörők zöreijére, felkelt és mint szokása, merészen cselekedett. S minket a helyzetről nem értesített. Felöltözködött, magához vette zseb-

lámpáját és fegyverét, aztán lement. Hogy ott lenni mi történt, nem tudom elgondolni... Véleményem szerint legalább két betörő járt itt. Márk bizonyára észrevette az egyiket a pánccélszekrény előtt, és egyedül csak ezt tartotta szem előtt. De a másik valószínűleg hátulról elkapta Márkot és a birkózás közben pisztolya leesett. Így magyarázható meg az a lövés is, amely álmomból fölébresztett.

A vizsgálat egyébként majd fel fogja deríteni a dráma körülményeit. Nagyon valószínű, hogy a szobám valamelyik részébe befürödva megtalálják a golyót is.

— És ha Márkra sütötték el a fegyvert? — kérdezte Lujza...

— Ezt nem hinném, mert kis kaliberű fegyver durranását hallottam. A rablók rendszerint nem ilyen kis játékszereket használnak a veszélyben való védekezésre. Egyébként Márk pisztolyában csak egy golyó volt és az most nincsen benne. Még jobban megerősíti állításomat az a körülmény, hogy a szobában semmi vérnyomot sem találok. Nagyon könnyen lehetséges, hogy a golyó senkit sem ért, hanem valamelyik sarokba fűrődött, mint már előbb is említettem.

Miranes Hubert felegyenesedett és felesége könnyben úszó szép arcát figyelte.

Elfelejtve saját bánatát, vigasztalni igyekezett őt:

— Ne gyötörd magad, kedvesem. Úgy érzem, hogy fiunknak nem lesz semmi baja. Merészsége gyászos következményekkel járt, mert a rablóknak lehetővé tette, hogy egyszerre kettős fogást csináljanak... De remélem, hogy váltságdíj fejében vissza fogják adni; vagy talán még akkor is, ha kifejezetten megígérjük, hogy semmiféle üldözést sem kísérlünk meg. Különben is, ha Márknak van rá lehetősége, akkor saját erejéből is vissza fog jönni.

Az éjszaka további fejlemények nélkül múlt el. Kora reggel a telefonon felszólított nyomozók csengettek be a mérnök lakására.

Ezek megállapították, hogy Miranes Hubertnek

igaza volt. Tüzetes kutatás után megtalálták a golyót is. Épp az alsó ablakpárkányba hatolt bele.

Újjelenyomatot nem tudtak felvenni. Ez arra enged következtetni, hogy a rablók kesztyűs kézzel dolgoztak. A zseblámpát azonban sehol sem találták. Tehát valószínű, hogy Márk kabátja zsebében maradt.

Egyszóval az ügyet a legmélyebb titok fedte. Ujságcikkek jelentek meg róla és több napon keresztül egész hasábokat szenteltek ezen eseménynek.

A rendőrség serényen dolgozott és nyomozását újra meg újra megismételte. Tette pedig ezt részint a főmérnök személye iránti ragaszkodásból, de még inkább az elrabolt iratok fontossága miatt, amelyek nemzeti szempontból is értéket jelentettek.

Sajnos, minden vállalkozás eredménytelen maradt. Minden kutatás hiábavalónak bizonyult.

Maga Dely Szörény is eltűnt. Lakásán többet nem jelent meg és még kevésbé a gyárban, ahol alkalmazva volt. A szobájában végrehajtott nyomozás semmi újat sem hozott.

Miranes mérnök legnemesebb érzelmeiben feldúlva nem tudott megnyugodni . . . Előtte Szörény bűnössége egy percig sem volt kétséges. Különös magatartása, amelyet már Márk is észrevett, majd hirtelen eltűnése csak megerősítették véleményében.

A mérnök mély levertségét, reménytelen elkedvetlenedését növelte, hogy művét megsemmisülni látta.

Lujza megbetegedett és önkívületi állapotában állandóan fiát hívta.

Miranes Hubert kétségbeesve fia eltűnésén, értesítette a „Delaterre” gyárat és nem ment munkára, hanem felesége betegága mellett maradt . . . Imádsága erejében bízva lassan kezdett remélni. Megkísérelte bizakodását feleségével is megosztani, de bizony eredménytelenül.

Sajnos, minden kutatás és mindazon jutalom ellenére, amelyet a nyomravezetőnek vagy feljelentőnek ígértek, a rejtély felderítetlen maradt.

Teltek a napok, múltak a hetek . . .

Lujza meggyógyult már és kezdett felerősödni.
De ajkáról ezúttal száműzve volt a mosoly.

A mérnök pedig munkához látott és újra kezdte kidolgozni csodás géptervét.

Lassan a feledés homálya ráborította fátylát erre a titokzatos ügyre, amely egyideig foglalkoztatta a nagyközönséget s amelyet lélekzetviSSzafojtva figyelt a nyomozó és a tudományos világ.

V. FEJEZET

A FOGOLY

Néhány nappal ezen események után Miranes Márk mély álomból ébredt fel. Kinyitva szemét nem ismerte fel a körülötte levő különböző tárgyakat. Hosszú ideig küzdött nehéz szempilláival, mire anynyira jutott, hogy meg tudott győződni hollétéről. Hús levegőjű szobában volt. De ez jelenleg kellemesen hatott reá, mert odakünn nagy a hőség.

A szoba bútorzata egy lócából állott, amely most ágyul szolgál a fiú számára. Ezenkívül volt még ott egy asztal és egy négyszögletű szék. A szoba másik sarkában pedig egy fűtőtestet pillantott meg Márk.

Majd a feje felett csillogó fény vonta magára figyelmét. Hátrafordulva egy félig nyitott ablakot vett észre, amely kertre nyílt. A kertben köröskörül sétatutak vezettek. Itt-ott egy-egy szökőkút és pompás virágágyak.

Távol zavaros láрма bűgött és letompulva szűrődött be a szobába.

Márk többször is megpróbálkozott felülni, de hiába. Nagyon erőtlen volt. Szándékáról le kellett mondania.

Újja hegyével fejéhez nyúlt. Kötéssel volt körülvéve. De közben semmi fájdalmat sem érzett. Csak nagyon fáradt volt és végtelenül kínosan tudta csak összeszedni emlékképeit.

A szoba ajtaja kinyílt. Márk ekkor újra visszahanyatlott ágyára. Dely Szörény jelent meg az ajtó-mélyedésben.

A felébredt fiú láttára nem tudta visszafojtani csodálkozását és felkiáltott:

— No, mi az, kedves Márk; hát magához tért már egy kissé? Emlékszik még rá, egyszer ön is valami ehhez hasonló dologgal fenytett meg engem?!

Márk fölényesen válaszol:

— Nagyon helyesen mondja, hogy megfenytettem: de úgy hiszem, hogy ennek részben ön volt az oka.

— Nem értem!

— Nevetséges! Hát csak nem esett ki az agyából azóta egy kerék?! Nem ön adta azt a rettenetes csapást, amit lesből a fejemre kaptam?

— Erre meg az a válaszom, kedves Márk, hogy a jelenlegi helyzete hasonlóképp részben az ön hibája. Miért jött utamba azzal a hitvány játékszerrel?

— Nekem ahhoz jogom van, hogy rátámadjak arra, aki meg akarja lopni apámat. De különösképpen jogom van erre, ha olyan egyénről van szó, aki apám jótéteményeit élvezte.

A fiatal mérnök ezekre a szavakra nyers haraggal összeráncolta homlokát:

— Márk, önnek helytelen fogalmai vannak szándékomról! Én csupán csak kölcsönbe hoztam el a híres repülőgépterveket. Legyen meggyőződve, hogy ezeket visszaküldöm atyjának és ön lesz az, aki e szállítást elintézi.

— Igen, értem — mormogta a fiú. — Ön nagykegyesen nemes tettet akar végezni, mikor már a titok birtokában lesz és mikor már a terveket kihasználta.

Szörény türelmetlenül legyintett.

— Márk, kérem, ne beszéljen velem olyan keményen. Mindig nagy tisztelettel és csodálattal viseltetem Miranes mérnök iránt. Hasonlóképp mindig ragaszkodtam fiához is. De ha azt mondom, Márk, hogy midőn ezeket a terveket elloptam, akkor gyermeki kötelességemnek tettem eleget és olyan feladatot valószínűsíttam meg, amelyre megesküdtem, akkor csak igazat ad nekem?

— Egyrészt igazat adok, Szörény, de ugyanakkor nem tudom elhallgatni helytelenítésem sem.

— Miért?

— Mert az isteni törvény felment a szülők iránti engedelmesség alól, ha azok a keresztény erkölcsi törvényekkel ellentéteset parancsolnak. Tehát mikor ön most gyermeki kötelességről beszél, akkor azt mondom, hogy jogában állott volna, sőt egyenesen kötelessége lett volna a lopást megtagadni.

— Mindez csak üres szóbeszéd — válaszolta Szörény nyugtalanul. — Ha az ember az életben mindig csak azt a híres keresztény erkölcsöt akarná érvényre juttatni, akkor nem sokra menne.

A fiú megbotránkozva, határozottan vág vissza:

— Mindenesetre, Dely Szörény úr, az ilyen fel fogással nem sokra viszi ebben az életben, de még kevésbé a másvilágon. Ezt pedig én mondom önnek!

— Most pedig jegyezze meg, Márk, — tört ki türelmetlenül a fiatal mérnök — az én nevem nem Dely, ahogy eddig gondolta. Az igazi nevem Maxel Szörény.

Márk megszedült. Hogyan?... Ez a Szörény annak a Maxelnek a fia, akinek kiengesztelhetetlen bosszúja működik a háttérben? A fiú ösztönszerűen félni kezdett. Könyörtelenül ellenségének kezében érezte magát, aki nem hátrált meg a bűn előtt, csak-hogy gyűlöletét kielégítse . . .

Ebben a pillanatban Szörény magatartása Márk előtt olyan világossá lett, mint a hegyipatak kristálytiszta vize.

Maxel közvetve megölte a kis Hedvig szüleit. Utána az örökbefogadott gyermeket ellopta Miranes mérnök kezei közül. Majd Miranes Hubert felé fordult haragja s mikor megtudta, hogy az új repülőgépterve a megvalósulás útján van, elküldte mérnök fiát és az beállt a „Delaterre”-gyárba. Ügyességével és tudásával megnyerte főnöke bizalmát.

Mikor látta, hogy a tervek már elkészültek és meg akarják kezdeni a gép összeállítását, alaposabban hozzálátott terve megvalósításához. Kikutatta a páncélszekrény kettős titkát és a zárról viaszlenyomatot

szerzett. Még azon éjjel elkészítette a kulcsot, amelynek segítségével tervét megvalósíthatta. Szörény a dologról telefonon atyját is értesítette. Maxel 40 lóerős autóján azonnal Párizs felé indult és még sötét éjjel meg is érkezett.

Ekkor Szörény atyjával együtt kioltott lámpákkal Miranes mérnök lakására hajtott. Szörény övén a betörők minden szerszáma megvolt és így a bejárat ajtaját egy szempillantás alatt kinyitotta.

Az apa és a fia behatoltak Miranes Hubert dolgozószobájába. Szembenálltak az acélszekrénnel, amelynek falai mögött ott rejtőzött a csodás terv.

Szörény felgyujtotta zseblámpáját és a fényt a kettős korongra irányította. Betolta a zárba a kulcsot, kettőt fordított rajta és az ajtó kinyílt.

Most Maxel György csillogó és sóvárgó szemmel hajolt előre. Közben azonban egy kissé meglökte az asztalt. Ekkor egyideig nyugtalanul figyeltek, de semmi zajt nem hallottak.

Szörény újra leguggolt a páncélszekrény mellé. Kiemelte a tervet meg a számítási jegyzeteket és a mellette levő bőrtáskába akarta belecsúsztatni, de ebben a pillanatban Maxel György finom hallásával könnyed suhogást vett észre a lépcsőházban.

A nélkül, hogy valami jelt adott volna fiának, csendben hátrahúzódott az árnyékba. Csakhamar észrevette Márkot, amint egy darabig előrecsúszott s aztán elbújt az ajtó mélyedésében.

A fiú fenyegető magatartására Maxel György mögéje ugrott és egy husánggal alaposan a tarkójára húzott. Márk azonnal ájultan rogyott össze. Kis pisztolya kiesett a kezéből és a rázkódás következtében elsült.

Miközben Szörény az autóban elhelyezte a tervet, György a mozdulatlan test fölé hajolt. Arcán gúnyos mosoly futott át.

— Ilyenformán bosszúm annál teljesebb lesz — gondolta magában.

Felemelte Márkot és futva vitte az autóba.

Néhány óra múlva a két betörő áthaladt a határon. A vámtiszték tisztelettudóan köszöntötték a gyártulajdonost és fiát, akik már visszaérkeztek az üzleti körútról...

Szörény törte meg először a beállott csendet.

— Ugye, kedves Márk, egy kissé különös és idegen számára ez a hely? Tréfának nagyszerű ez így; mit szól hozzá?

Márk haragtól tajtékozva vágott vissza:

— Én pedig mégegyszer mondom: ön gyáva és rablól!

— Csak szitkozódjék, ahogy tetszik. De mondhatom, Márk, hogy balgán cselekszik, mert hisz itt nem történik semmi baj! Az mitsem használ, ha apámat és engem gyalázkodásaival eláraszt. Különben is mondtam már, hogy Miranes mérnök irántam tanúsított szíves bizalma miatt a terveket vissza fogjuk küldeni. Azt is elárulom, hogy ezzel a feladattal önt bízuk meg.

A fiú vállát vonogatta.

— Hát akkor miért lopták el a tervet, ha azután meg vissza akarják küldeni? Vagy miért hoztak el, ha úgylis visszabocsátanak?

Gúnyos mosoly ült Szörény csúfolódó ajkára.

— Kedves Márk, még van valami, amit eddig elefejtettem megmondani! Ez pedig a következő: csak akkor fogjuk visszaküldeni atyjához és csak akkor viheti magával az ő lángesze alkotta tervet, ha mi már Európa urai leszünk.

Mindezt valami gúnyos hangon mondta és szavai-ból feneketlen gög áradt. Azután kihúzta magát és szeme a pusztá levegőbe meredt, mintha távoli ábrándok után kutatott volna.

Márk megtörve hajtotta le fejét. Igen, vissza fogja vinni atyja tervét, de akkor már késő lesz. Sajnos, akkor már mások hasznosították találmányának előnyeit. Szörény örvendezett a fiú zavarán. Közelebb lépett hozzá és így folytatta:

— Talán mondanom sem kell, hogy amíg nem lát-

juk jónak szabadonbocsátását, addig foglyunk lesz. Azt azonban elárulom, hogy innen megszökni lehetetlen. Ezt az ajtót itt állandóan zárva tartjuk. De megnyugtatom, hogy alaposan bezárjuk ám! Az ablak elég alacsonyan van. Azon kimászhat sétálni a kertbe. A kert különben magas fallal van körülvéve, a falon túl pedig szakadék.

De ezenfelül óvatos és elég kemény felügyeletet gyakorlunk sétái felett. Egyébként étkezéséről bőségesen fogunk gondoskodni. Nem bántalmazzuk és minden könyvet rendelkezésére bocsátunk. Nem lesz más dolga, mint csak éledgélni és türelmesen várni kiszabadulása óráját.

Befejezésül még egy utolsó tanácsot! Még ne próbálkozzék elmenekülni, mert akkor könyörtelenek leszünk. A viszontlátásra! Üdvözlöm!

Midőn ezeket mondotta, sarkonfordult és eltávozott a szobából. Márk jól hallotta, hogy a zárban megfordította a kulcsot és aztán kihúzta.

— Ha mindaz igaz, amit ez mondott nekem, — gondolta magában — akkor fogva vagyok, mégpedig alaposan! Azt hiszem, innen bajosan lehet kimene-külni. De mégha tudnám, hogy milyen országban, melyik városban, vagy kinek a házában vagyok?!

Mindmégannyi válasz nélkül maradt nagy kérdő-jell

De a fiatal és vidám természet csakhamar túltette magát a komor aggodalmakon. Az isteni Gondviselésre bízta magát. Azután lezárta szemét és elaludt.

VI. FEJEZET

A SZÖKÉS

Márk csakhamar visszanyerte egészségét és újra megerősödött. Sebe egy kicsit mély volt ugyan, de már teljesen behegedt.

Szörény megígérte, hogy jól fogják táplálni. Szavát eddig még meg is tartotta. Naponta háromszor, meghatározott időben maga a mérnök tálalt fel bőséges ételt. Márk mindig farkasétvággal fogyasztotta el az odavitt ennivalót.

Fogságbajutása óta nem is látott más embert, mint csak egyedül Szörényt. Valami azonban mégis nagyon nyugtalanította. Az a tompa moraj, amely különféle alig kivehető apró zajból származott. Ezt a morajlást különösen akkor hallotta erősen, mikor ablaka nyitva volt, vagy a kertben sétált.

Már nem bírta tovább kíváncsiságát visszatartani, azért az egyik napon megkérdezte Szörénytől e dübörgés okát. A mérnök érdeklődésére titokzatosan mosolygott.

— Ez a bűgás, — kedves Márk, ami önt annyira nyugtalanítja, gyártelepünkről származik.

A jelen körülmények között a „kedves Márk” megszólítás egész különösen hangzott a fiú fülének. Ingerültségét azonban ügyesen elrejtette.

— Gyártelepünkről? — ismételte a szót gyanúsan.

— Igen. A mi féltő gonddal őrzött gyártelepünkről, ahol azt a híres repülőgépet építjük.

— Nyomorultak! — sziszegte az ifjú.

— Értse meg, kedves Márk, hogy sértéseivel semmit sem változtat helyzetén. Elvégre mi igazán nem

tehetünk arról, hogy atyja más számára kaparta ki a gesztenyét a tűzből.

— Nem gondolja, hogy szemtelensége már egyenesen felháborító?!

— Lehet, — gúnyolódott Szörény. — De még egyszer leszögezem, hogy nekem teljesen mindegy, akár tolvajnak, akár becsületesnek nevez. Csak egy a fontos: apám és én nemsokára Európa urai leszünk.

Hogy kinek köszönhetjük ezt? Kétségkívül be kell vallanom, hogy Miranes mérnök lángesze adta kezünkbe ezt a nagyszerű alkalmat. Hamarosan meg is fogja érni, hogy terveit valóra váltjuk.

Márk bosszúsán, dacosan hátat fordított neki.

Mikor Szörény kiment, az ifjú elkezdett a szobában föl és alá sétálni.

Mennyire kínlódik szegény Márk! Szívében forr a düh. Teljesen tehetetlen ebben a csapdában. Döng a tölgyfapadló türelmetlen léptei alatt.

— Szegény apám, — sóhajtott — a sors nagyon keményen sujt téged. Találmányod ellenségeid büszkeségét és gögjét fogja szolgálni. Ó, csak tudnék innen megszökni! De hogyan?

Belevetette magát a székbe. Fejét kezébe hajtotta és gondolkozott.

Hirtelen azonban valami különöset fedezett fel. Gondolataiba elmerülve nézegette a padlót és közben ott érdekes dologra lett figyelmes. A szoba közepén a padló néhány négyzetdeciméternyi felületen sötétebbnek tűnt fel, mint másutt.

Márk megdöbbsent. És mivel sohasem bízott semmit a véletlenre, azért letérdelt erre a helyre és egészen közel hajolt a padlóhoz. Meglepetésében majdnem felkiáltott.

— Istenem, — hebegte lélekzetviasszafojtva — talán még ez lesz szabadulásom útja!

Valóban szerencsés dolgot fedezett fel, és ez nagyjelentőségű lehet számára. A sötétebb foltot, amely őt nyugtalanította, alig néhány milliméteres keskeny

rés választotta el a világosabb résztől. A rés körülbelül hatvan centiméter oldalú négyzetet alkotott.

— Előérzetem azt súgja, — ismételte magában a fiú — hogy titokzatos csapóajtó előtt állok. Ez összeköttetésben állhat a külvilággal. Nagyon gondosan csinálták meg, hogy gonosz szándékú embernek bűvöhelyül ne szolgálhasson, vagy alkalmat ne adjon a menekülésre. De teringettét, ebben a szobában kell lennie valami feszítő eszköznek is. Azt mondják: „Keress és találsz”. Tehát keresek!

Ragyogó szemmel és tűzben égő arccal fogott a szoba alapos átkutatásához. Aprólékos kutatása ellenére sem talált alkalmas eszközt. Pedig még az ajtó és a mennyezet sem kerülte el a figyelmét.

Márk ekkor egy pillanatra megdöbbszent. Boldog reménye így hamarosan szétfoszlott . . .

— Nincs már más hátra, csak a padló és ablakpárkány — gondolta magában.

Négykézláb folytatta tovább a kutatást.

Az ablakpárkányon váratlanul felfedezett egy gombot, amely teljesen beleolvadt a fa színébe.

Márk nem vesztette el hidegvérét.

— Nézzük csak, — gondolta magában — talán szolgálatomra lehetne ez a dolog! Még ebédig meg kell mindennek történnie. Alig van már egy óra. Szőrény nem jön a szokott idő előtt.

Reszketve nyomta meg a gombot. Mily meglepetés! A csapóajtó rézsutos irányban elsüllyedt, éspedig olyanformán, hogy első lépcsőfokát alkotta az ismeretlenbe vezető útnak.

A sötét, szűk lyukból erős penészszag tódult ki.

Márk rövid ideig habozott, hogy rálépjen-e erre a különös módon felfedezett útra?

Hirtelen egy gondolat villant át agyán.

— Zseblámpám is van!

Előkapta kabátja zsebéből. Felgyújtotta és bevilágított a tátongó nyílásba. Ott csak lépcsőfokokat látott.

Letérdelt és röviden, de annál buzgóbb szívvel

imádkozott. Aztán megcsókolta rózsafüzérjének keresztjét és elszántan a nyílásba ereszkedett.

Alig lépett néhányat, feje felett tompa zajt hallott. A titkos csapóajtó okozta ezt, amely önműködően visszapattant eredeti helyére.

Az ifjú megborzongott.

— Ha most rosszul számítottam, akkor sírommá lesz ez a hely.

Körülbelül harminc lépcsőfokot ereszkedett már lefelé. A deszkalapok bizony szúrágottak voltak. Fájdalmasan recsegték léptei alatt. Lámpájával maga elé világított. Széles alagút kezdetén állott. Az alagút enyhén lejtett.

— Ezt nem értem — fakadt ki Márk. — Ha mindig csak lefelé megyek, vajjon hová fogok érni?

Mintegy száz métert gyalogolt már ebben az alagútban, amikor egy kissé keskenyedni kezdett. Ezen túl vízszintesen vitt tova az út.

Az ifjú most egy pillanatra megállt és körülnézett. Érezte, hogy a vastag falakon nedvesség szivárog át. A lámpa fényétől felzavart patkányok futkostak előtte.

Most pedig újra elindult és lassan haladt előre. Néhány lépés után az alagút felfelé vezetett és ez pillanatnyilag megörvendeztette.

Több percnyi menetelés után félelmében bosszúsan felkiáltott. Lámpája ekkor egy kőfalat világított meg, amely útját teljesen elzárta.

— Istenem, — suttogetta — gondoskodtál, hogy felfedezzem ezt a titkot, most vezess rá, hogy meg tudjam oldani e nehéz helyzetet is. Ha nem segítesz, akkor elveszem.

Gondosan vizsgálta a falakat. De nem sokáig kellett keresgélnie. Két kő között diónagyságú gombot fedezett fel. Gyorsan megnyomta és abban a pillanatban a fal egyik része eltűnt. Helyén akkora nyílás tátongott, amelyen egy ember éppen kifér.

Átbújt rajta és alighogy kilépett, mögötte a nyílás önműködően újra bezárult.

Márk örült, hogy végre kiszabadulhatott.

Tágas barlangban találta magát, amelynek bejáratát forró júliusi nap sütötte. Eloltotta lámpáját, mert már felesleges volt és visszacsúsztatta zsebébe.

Boldogan indult el, egyelőre céltalanul, de szabadon! És máris első tervein gondolkodott.

Megmenekült!

Újra szabad!

VII. FEJEZET

BRUNOST PLÉBÁNOS

Brunost plébános hatvan éves, de még mindig fürge.

Éppen beteglátogatásra készülődött, amikor csengetés zavarta fel az előszoba csendjét. Maga ment ajtót nyitni. Tizenhét év körüli ifjú állott előtte: hajadonfővel és piszkos foltokkal befröcskölt ruhában.

Az érkező teljesen ismeretlen volt a plébános előtt.

— Jó napot, barátom: szólította meg kedvesen mosolyogva.

Az idegen tisztelettel viszonzta az üdvözlést.

— Jó napot, plébános úr! Nagyon kérem, szíveskedjék néhány percnyi beszélgetésre fogadni.

— Tessék!

— Talán csak nem zavarom plébános urat munkájában? — kért bocsánatot a fiú. Úgy látom, mintha távozni készülné.

— Egyáltalán nem akadályoz az a néhány perc, kedves barátom, csak jöjjön be.

A megszólított engedelmeskedett és együtt mentek az irodába. A plébános látogatóját ülőhellyel kínálta meg és maga is helyet foglalt karosszékében.

Az íróasztalon levő cigarettás dobozból megkínálta az ifjút:

— Dohányzik?

— Köszönöm, nem — válaszolt az ifjú.

— Ahogy tetszik, kedves barátom. Mi jóban jár?

— Nem nagyon lehet jónak nevezni, plébános úr. Röviden elmondom, miről van szó.

— Miranes Márk vagyok.

A névre a plébános felfigyelt.

— Miranes? — ismételte gyorsan és gyanakvóan. Talán rokona annak a Miranes Hubert mérnöknek, aki jelenleg a „Delaterre” gyárban van?

— Igen! Az ő fia vagyok.

— Fia? — csodálkozott a plébános. Itt, ilyen időpontban és ebben az öltözetben? Hogyan lehetséges ez?

Márk a kedvező helyzetnek megörült.

— Mielőtt ismertetném helyzetemet, engedje meg, hogy megkérdezzem: ön ugyebár Brunost plébános úr?

— Igen, barátom. Én vagyok az!

— Akkor úgysis a Gondviselés hozott ide engem. Azért kérdezem becses nevét, mert apám még mindig őriz önről egy fényképet és gyakran beszélt erről a jó plébánosról. Ha jól emlékszem, apám azt is említette, hogy plébános úr szolgáltatta ki neki az első szentáldozást.

— Én! . . . De most már nagyon érdekel, hogy tulajdonképen milyen céllal jött hozzám.

— Azonnal megtud mindent, plébános úr.

Márk ezután elbeszélte a szomorú eseményeket, amelyek a lopás éjtszakája óta történtek vele.

A plébános közbeszólás nélkül hallgatta.

Mikor befejezte az elbeszélést, a plébános részvétellel nézett rá.

— Hát, kedves barátom, — mondta meghatódva a plébános — fiatal létére nagyon is kockázatos kalandba bonyolódott. Megígérem, fiam, hogy segítségemmel és tanácsaimmal mindig mellette állok. És jelenleg mi a legközelebbi terve?

Márk egy pillanatig habozott, mintha az, amit mondani szándékozik, megvalósíthatatlan vagy legálabbis nagyon különös volna.

— Szeretném az apámtól ellopott terveket visszaszerezni!

A plébános zavarodottan dörzsölte homlokát.

— Nehéz lesz, de azért nem lehetetlen — folytatta. Majd felkelt és az irodában fel-alá sétált.

— Plébános úr! — kiáltott fel Márk. — Legforróbb kívánságom, hogy apám repülőgépén térhessek vissza Párizsba. Ha Isten is úgy akarja, mily egyszerű elégtétel lenne ez szegény apámnak! De megvalósul-e ez valaha?

— És ha feltesszük, hogy erre lesz alkalom, — szakította félbe a plébános — el tudja vezetni a gépet hazáig? Mert én úgy gondolom, hogy az a csodálatos gép sem repül egészen magától.

Márk nem kedvetlenedett el erre a közbeszólásra.

— A gép vezetése nagyon egyszerű. Különbösen elég jól ismerem apám találmányát, mert beavatott terveibe.

Azonfelül a gépvezetéssel elméletben teljesen tisztában vagyok. Kévszám gyakorlat is elég lesz, hogy alkalmas pilóta legyek.

Ekkor Márk hirtelen homlokára csapott, mint akinek valami fontos dolog jutott az eszébe.

— De mondja, plébános úr, hol vagyok most? Hogy ilyen furcsán jöttem a plébániára, annak az a magyarázata, mert nem ismerem jól e helyet.

— Hogyan? — tört ki elámulva a plébános. — Nem tudja, hogy jelenleg hol van?

— Megvallom őszintén, teljesen tájékozatlan vagyok. Különbösen honnan is tudnám?

— Ez igaz! ... Hát a svájci iparvárosban, Winterthurban.

— Hol? — csodálkozott Márk. — Én Svájcban? Ez egyenesen lehetetlen!

— Miért volna lehetetlen?

— Eszem ágában sem volt erre gondolni! Ezek a zsványok hoztak ide. Tehát Svájc bányavidékén vagyok. Éspedig Zürich és St. Gallen vidékén. Ha jól emlékszem, itt bányásszák a bauxitot. Az itteni bányák gazdag termelése mindjárt az Egyesült Államok és Franciaország bányái után következik.

— Látom, hogy ismeri ezt a vidéket — állapította meg mosolyogva a plébános.

— Ezek egész kis töredékek csak a földrajzból,

amelyek éppen most eszembe jutottak. Akkor tehát itt van Maxel György repülőgépgyára is?

— Igen. Az ő gyártelepe a bányától nyugatra fekszik. Az az ember nem ismeri a felebaráti szeretetet. Őszintén mondom, hogy fiával együtt rendkívül különös egyén. Sőt mi több, nagyon durvák munkásaikkal és tisztviselőikkel szemben is. A származásukat legnagyobb titok fedi. Vasár- és ünnepnap még látni sem lehet őket, de különösen a templomban nem — fejezte be felsóhajtva a plébános.

Pár pillanatig gondolkodott.

— Ez az én szerencsétlenségem — folytatta lehangoltan. — Bizony rossz példát adnak alattvalóiknak.

Szomorúan hajtogatta fejét a plébános.

— Most már mégis csak szabad. Remélem, szüleit értesítette?

— Gondoltam rá, — válaszolta a fiú kis várakozás után — de mégsem teszem meg ezt. Terveim megvalósítására most alkalom kínálkozik. Nekem is úgy kell cselekednem, mint ahogy apám ellenségei tettek: titokban dolgozni.

— Nem bánom, kedves barátom, de így a francia nyomozó közegeknek felesleges munkát okoz.

A fiú lemondóan legyintett.

— Mire az összes előírt formásokat befejezik és mire a nyomozást igazán elkezdénék, akkorra a rablók találnak kiutat és pontosan igazolják magukat. Az nem számít, hogy ezek a találomra felhozott bizonyítékok hamisak. Pénzen mindent meg lehet vásárolni, sokszor még a lelkiismeretet is. És ha feltesszük, hogy a rablók mégsem tudnak ezzel a védekezésmoddal eredményt elérni, akkor is lesz annyi eszük, hogy a veszedelem láttára a tervekkel együtt elmeneküljenek. Egyelőre tehát magukra hagyom a hatóságokat. Nem bánom azt sem, ha szüleim megmaradnak abban a tévhitben, hogy számukra örökre elvesztem.

— Nekem ugyan egy kissé nehéz lesz ez a távollét, de szüleim öröme annál nagyobb lesz, ha repülőgépen térek vissza. Ez a tettem minden fájdalomuknál nagyobb örömet okoz majd nekik.

Brunost plébános néhány pillanatig gondolkodott.

— Valóban, most látom, hogy ez nem is olyan rossz gondolat. Ráérünk a hatóságokhoz fordulni majd akkor, ha ez a terve meghiúsul.

— Hanem, mondja, mivel lehetek segítségére?

— Kérem, plébános úr, szíveskedjék számomra munkásruhát és alkalmas helyen tisztességes lakást szerezni. Hogy fel ne ismerjenek, leborotváltatom szemöldökömet és hajamat levágatom. Legjobb lesz, ha munkát vállallok a Maxel-gyárban.

— Remélem, hogy minden jól sikerül — válaszolt a plébános. — Még ma este szerzek helyet valamelyik munkáscsaládnál. Munkásruhát is szerzek. Szívesen adnék én is lakást, de így magára vonná a város figyelmét, pedig épp ezt akarjuk elkerülni.

A gyárba nem lesz nehéz bejutnia. A gyár egyik munkavezetője gyermekkori jóbarátom, aki egész biztosan nem tagadja meg kérésemet. A haj és szemöldök leborotválása miatt a fodrász könnyen titkos tervet gyanítana. Hogy ezt elkerülje, a fodrász szerepét személyesen vállalom.

— Köszönöm, plébános úr, nagy jóságát — hebegte Márk. — Kérem a jó Istent is, hogy áldja meg tervünket és segítse megvalósítani a rám váró nagy feladatot. Igérem, plébános úr, hogy nem leszek hálátlan.

— Mindent úgy intézek, ahogy most megbeszéltük. Most egy időre eltávozom. Beteget kell látogatnom. Itt van a könyvtáram: nézegesse addig. Bizonyára talál valamit, ami érdekli. Estére együtt megvacsorázunk és utána elvezetem új lakóhelyére.

Megszorította a fiú kezét és eltávozott.

Márk hallotta, amint az előszoba ajtaja becsukódott és a plébános gyors léptekkel haladt a gyalogjárón. Odaállt a könyvespolc elé és tekintete azonnal megakadt az egyik könyvön. Címe ez volt: „Winterthuri útikalauz”.

Örömmel vette kezébe és elmerült olvasásában.

VIII. FEJEZET

A VIONET-CSALÁDNÁL

Sötétedett már. Egymásután gyúltak fel a villanylámpák és halvány fénnel világították meg a munkásnegyed szűk utcáit.

A gyalogjárón két alak vonult csendesen. Imbolygó árnyékuk rávetődött a kis, fehérre meszelt házak elejére. Brunost plébános és a levágott hajú, ~~kék~~ munkászubbonyba öltözött Miranes Márk voltak.

Az ifjú durva, patkolt cipőt viselt. Nyaka körül piros nyaksál, fején szürke sapka.

Az utcák majdnem teljesen néptelenek voltak. Az a néhány járókelő is, akiket még az utcán lehetett találni, mind hazafelé tartott.

Márk ekkor hirtelen megállt egy fényesen kivilágított ház előtt, amelynek ablakain sötétszínű függönyök voltak. Ismerős ének hangja szűrődött ki a teremből. A Keresztény Munkásifjak indulóját énekeltek odabenn. Már Franciaországban is gyakran hallotta ezt:

„A Krisztus hívó szózatára
Ó, munkásifjak, jöjjetek!
Az égi Mester hív munkára;
A zászlóhoz szegődjete.
Mert izmunkban Ó az őserő,
Szívünkben itt hordozzuk Őt,
És Benne bízva megteremtjük
Majd a szebb munkás jövőt.”

— Winterthurban is megvan a Keresztény Mun-

kásifjak egyesülete? — kérdezte Márk Brunost plébánostól meglepetten.

— Igen, kedves barátom. Néhány hónappal ezelőtt alakult meg. Nagyrészt a káplán úr érdeme. Őt bíztam meg a munkások lelki ügyeinek az intézésével.

Ezek a munkásifjak sok reményre jogosítanak fel bennünket és nagyon helyesen nevezte őket egy tekintélyes személy „a lelkiség apostolainak”.

— Hasonló véleményen vagyok én is — válaszolt helyeslőleg Márk. — Apám odahaza gyakran beszélt róluk. Elmondta azt a sok-sok jótéteményt, amit ez a szervezet végez a munkásifjak között. Céljuk: testi-lelki egészség, igazi élet.

Ki várt volna néhány évvel ezelőtt ennyi eredményt ettől a kitűnő mozgalomtól? A kicsiny, de annál derekabb Belgiumban keletkezett és most, mint az olajfolt a vízen, olyan gyorsan terjed Svájcban, Franciaországban, Magyarországon,¹ Kanadában, Dél-Amerikában és még annyi más helyen.

— Igen, — ismételte visszhangképen a plébános — nagyszerű mozgalom. És milyen megkapó a jelszava: „Adjátok vissza a munkásokat Krisztusnak!”

A Keresztény Munkásifjak helyiségében már az ének utolsó versszakát énekelték:

„Ha kéz a kézben összeforrva
A cél felé indulunk,
Egy új hajnalnak fénye virrad,
S megáld majd Istenünk — Urunk.
Mert izmunkban Ő az őserő,
Szívünkben itt hordozzuk Őt,
És Benne bízva megteremtjük
Majd a szebb munkás jövőt.”

¹ E munkásifjúsági mozgalom a nyugati államokban J. O. C. (Jeunesse Ouvrière Chrétienne) néven ismeretes. Nálunk a KIOE (Katolikus Ifjak Országos Egyesülete) munkálkodik e szellemben és egyre nagyobb tért hódít az eddig elhanyagolt munkásifjak között.

A két beszélgető továbbindult. Brunost plébános nemsokára megállt egy kicsiny munkásház előtt. A ház eleje egyszerű, fehér volt.

Kissé jobbra, embermagasságban a ház száma: 87. Márk jól megjegyezte.

A kapun csengő nem volt. Mielőtt kopogtattak volna, a plébános kísérlőjének füléhez hajolt:

— Tehát még egyszer mondom: nagyon vigyázzon magára. Holnap reggel jelentkezzék a gyárban. Canot munkavezetőt értesítettem már. Ő majd felveszi és egyúttal ő lesz felügyelője is. Most bekopogtatok és itt hagyom. Jó éjszakát, Márk! Sok szerencsét!

Megáldotta és sietve távozott. A fiú szeméből néhány meleg könnycsepp csordult alá.

— Köszönöm, Istenem, — fohászkodott fel — hogy szolgádat küldted utamba, aki vezet és bátorít elhagyatottságom óráiban.

A plébános kopogtatása után rövid ideig még csend volt, majd felgyulladt a folyosóvillany. Az ajtó kinyílt és egy asszonyfej bukkant fel a nyílásban.

Márk udvariasan megemelte sapkáját.

— Jó estét, néni — köszönt mosolygósan. — Quit Márk vagyok: az az elhagyott fiú, aki ma este érkezett a plébános úrhoz (ezt az új nevet választotta magának Márk, hogy Maxelék fel ne ismerjék).

Az asszony arca felderült.

— Ön az?! Tessék bejönni! Isten hozta!

A szívélyes fogadtatás megvigasztalta Márkot. Megkönnyebbülten lépett be az előszobába. Sapkáját az asszony elvette tőle és felakasztotta a fogásra. A fiút pedig egy másik szobába, az ebédlőbe vezette.

Márk észrevétlen pillantással átfutotta az egész szobát. A bútorok nagyon egyszerűek, de nemesen tiszták.

Az ajtóval szemközt lévő sarokban kandalló állt. Jobbra mellette öreg tölgyfaszekrény. Kissé kopottas, fénytelen, zöldszínű lapján szép rendben tányérok és csészék sorakoznak. Balra egy másik szekrény. Tetején családi fényképek.

A kandalló vállán fehér porcellánkészlet kuporgott. A polc mindkét végén virágváza. Ezek is porcellánból készültek.

A falon feszület függött. Úgy tűnt fel, mintha az egész szoba felett örködné.

Végül a szoba közepén áll az asztal és ott ülnek mellette a családtagok.

Természetesen az első helyet az apa, Vionet János foglalta el, aki esztergályos a Maxel-gyárban.

A családfő középtermetű, izmos, kékszemű, szőkehajú ember. Arcán határozottság és jószág tükröződik.

Felesége, Teréz, nagyobb, mint férje. Sovány és megjelenése kissé félénk. Arcvonásai sok lelki kedveséget árulnak el. Fekete hajából néhol már néhány ezüstös szál is előbukkan.

Vionetéknak négy gyermekük van.

A legidősebb Péter. Tizenhárom éves erős fiú. Apjának szép szőke haját és anyja fekete szemét örökölte.

Húga, Janka, tízéves. Szőkehajú, pirosajkú kislány. Homloka kissé alacsony. Inkább több szorgalmat, mint eredetiséget árul el.

A nyolcéves kis Ilike sokkal határozottabbnak és keményebbnek látszik, mint nénje.

Legkisebb gyermekük a négyéves Janika.

Az újonnan érkezett láttára mindannyian felkelnek. Vionet János kezét nyujtva közeledik a fiú felé.

— Isten hozta közénk, Márk — szól mosolyogva. — A plébános úr bejelentette már érkezését. Érezze magát nálunk úgy, mintha saját gyermekünk lenne.

Majd családja felé fordult.

— Bemutatom nektek Quít Márkot. Ezután nálunk fog lakni. Péter, hozz hamar széket!

Péter azonnal engedelmeskedik és már hozza is a széket.

Márk közben mindenki vel kedvesen kezét fog. Feltűnő szerénysége és finomsága megnyerte a háziakat.

— Meglátszik, hogy jól nevelték ezt a fiút — gondolta magában Teréz.

Márk leült az asztalhoz. Vionet felesége kedvesen kérdi:

— Vendégünknek is hozok egy csésze kávé! Ugye éhes?

— Köszönöm. Nem kérek — felelte Márk. — Mielőtt idejöttünk volna, a plébános úr megosztotta velem vacsoráját.

Márk feltalálta magát ebben a tisztességes és barátságos környezetben. Minden arcon öröm és őszinteség ragyogott. Nagyon is kedvezőnek találta ezt a barátságos légkört.

Künn zaj hallatszott. Teréz készítette a kávé. Illata a szobát is egészen elárasztotta.

Az anya parancsára Janka felnyitotta az ebédlő-szekrényt és hét csészét vett ki onnan. Az asztalfiókból pedig hét kiskanalat vett elő. Azután kiment a konyhába. Cukortartóval és tejeskanccsóval tért vissza.

Teréz teletöltötte a csészéket. Mindegyikbe tejet öntött, majd kávé. Mindenkinek ízlése szerint cukrozta.

Csakhamar kanálzörgés hallatszott, amint mindnyájan felkavarták kávéjukat.

Márk megízlelte.

— Kitűnő ez a kávé, Vionet néni — állapította meg Márk. — Ez igazán pompás ital!

A derék asszony szeme csillogott az örömtől.

— Valóban ízlik, Márk? — kérdezte az asszony.

— Határozottan. Ha nem félnék attól, hogy éjjel nyugtalanít, még kérnék egy csészével.

Vionet János jóízűen nevetett.

— Sőt, ellenkezőleg: kellemessé teszi a pihenést. Ez kell is, mert holnap a gyárban munkába áll. Ott bizony minden erejére szüksége lesz.

Tekintete közben Márk kezére esett, amelyet az asztalon pihentetett. Azonnal feltűnt neki fehér, finom bőre és ápolt körmei. Ebből mindjárt arra következte-

tett, hogy vendége előkelő származású. Fegyelmezett testtartása is jó nevelésre mutatott.

— Dolgozott már valamilyen iparágban?

— Soha — válaszolt Márk.

Ezt a szót bizonyos habozással mondta ki. Nem is kerülte el Vionet János figyelmét. Ugyanekkor a fiú szeméből bánat sugárzott ki. Kérdezősködését tapintatosságból nem folytatta tovább.

Vendége multja már nem érdekelte bővebben. Röviden úgyis elmondta neki a plébános és egyelőre neki ennyi elég.

Egy időre a fiút szeretetből magához fogadta. Amíg családjuk körében lesz, úgy tekint, mint saját fiát és úgy is fog vele bánni.

Márk szakította meg elsőnek a csendet.

— Milyen munkára osztanak be engem a gyárban?

Vionet határozatlanul legyintett.

— Még nem tudom. Ha kedvezne a szerencse, az lenne a legjobb, ha az én csoportomba kerülhetne innak. De vajon így lesz-e?

A fiú bátorsága ellenére is kissé izgatottnak érezte magát. Hogyan tengeti életét holnap és még hosszú napokig ebben a teljesen ismeretlen környezetben? Hogyan találja itt fel magát és miként viselkednek vele szemben a többiek?

Eszébe jutott valami és azonnal meg is kérdezte.

— Melyik szakmában dolgozik, Vionet bácsi?

— Az esztergályos-csoporthoz tartozom. Ha van kedve ebben a csoportban dolgozni, akkor mondja meg óháját a munkavezetőnek.

— Nagyon örülnék, ha ilyen munkatársat kaphatnék. A lehető leggyorsabban betanítanám a szakmába.

— Köszönöm szívességét, — válaszolta Márk — de ezt a szakmát nem kívánom, mert egyáltalán semmi hajlamom sincs az esztergályozáshoz. Ne is csodálkozzék ezen, Vionet bácsi. Ez a munkakör engem nem nagyon érdekel.

— Hát akkor melyiket választja? — kérdezősködött a derék munkás.

— Nagyon szeretném, ha a szerelőben alkalmaznának.

Márk így ügyesen kibújt az ajánlat alól. Nem ok nélkül. Az a gondolat lebegett előtte, hogy ott sohasem tudná tervét megvalósítani. A szerelőben sokkal kedvezőbb helyzetbe juthat. Ott figyelheti a munka előrehaladását is és így célját könnyebben eléri.

Vionet János nem is sejtette vendégének szándékát és így folytatta:

— Legyen meg a maga akarata, Márk. Holnap reggel jelentse be ezt a szándékát a munkavezetőnek is.

— Ki a munkavezető a szerelőben?

— Derék ember. Az egyik legkiválóbb munkavezető. Neve: Canot Julián.

Az ifjú megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Ismeri talán? — kérdezte a munkás meglepődötten.

— Nem. De éppen neki ajánlott a plébános úr. Megérkezésem után nála kell jelentkeznem.

— Ez már más! Ebben az esetben még szerencséje lehet és meghallgatják kívánságát.

Még egy kérdés izgatta Márkot.

— Mondja, Vionet bácsi, milyen munkadíjat kapok a gyárban? Természetesen csak úgy körülbelül kérdezem. Vagy ha pontosan tudja a kezdők számára megállapított munkadíjat, akkor annál jobb.

Vionet János alig tudta visszafojtani nevetését.

— Megérttem a kezdő munkások türelmetlenségét. Mielőtt dolgoznának, már a gyárba lépésük előtt a munkadíjról aggódnak.

Az öntudatos ifjúnak azonban mélyebb oka volt, amiért ezt a kérdést feltette.

— Azért kérdeztem, mert nem akarok terhükre lenni. Szeretnék keresni, hogy a tartásdíjat Vionet bácsiéknak kifizessem.

Erélyes tiltakozással szakította félbe a munkás az ifjú szavait:

— Erről pedig egyáltalán nem akarok hallani. Úgy tekintem Márkot, mint saját fiamat és úgy bánunk magával, mint édes gyermekünkkel.

— Természetesen, hogy úgy — helyeselte az aszszony.

Márkot meghatotta ennek a munkáscsaládnak a jósága. Szemében könnycsepp csillogott.

— Nagyon köszönöm, Vionet bácsi. Igazán meghat kedvességük és meg fogom mutatni, hogy nem hátlanra pazarolták jótettüket.

Ebben a pillanatban a meglelégedettségtől ragyogott Márk tekintete.

Közben a kávé kellemes illata újból betöltötte a szoba levegőjét.

Teréz ismét megtöltötte a csészéket.

IX. FEJEZET

A GYÁRBAN

Másnap reggel félhét óra tájban Vionet János és Miranes Márk útnak indultak a Maxel-gyár felé. A gyár körülbelül negyedóra járásnyira feküdt a munkás lakásától.

Kék munkásruhát viseltek. Fejükön szürke sapka volt. A fiú nyakán még egy piros nyaksál is.

Munkásruhájuk felett mindketten sötétszínű felöltőt viseltek. Ezeket csak útra vették magukra és munka előtt levetették.

Durva, patkolt bakancsuk úgy kopogott a kövezeten, hogy Márk szinte megijedt saját lépéseinek zajától. Eddig előkelő lakkcipőben szokott sétálgatni a körutakon. Ilyen cipőben járni bizony szokatlan.

Csakhamar rátértek a Maxel-gyár bejáratához vezető útra. Az út egyenetlen, durva kövekből összerótt. Itt-ott a gödrökben pocsolyák. A minapi eső maradványai. Hosszú szakaszon a teherpályaudvar mellett húzódott az út. Erős kerítés választotta el tőle.

János és Márk körül egész sereg öreg és fiatal gyárimunkás sietett a közeli műhelyek felé. Közöttük ballagott három, majdnem teljesen őszhajú munkás. Válluk mélyen előre esett és hónuk alatt szorongatták viaszonvászonba becsavart kenyerüket. Kabátjuk zsebéből fehér alumíniumkulacs nyaka bújott ki. Megfontoltan beszélgettek. Pipájukból nagy füstgomolyagokat eregettek.

Tőlük balra ütemesen lépett egymásmellett két tizenöt év körüli inas. Korukhoz viszonyítva alacsony termetűek voltak. Arcuk sápadt és beteges. Meglátzott rajtuk a túlterhelt munka és a nélkülözés.

Több kerékpáros haladt el mellettük és a kormány fölé hajolva egymást kergették.

Végre Vionet János és Márk megérkeztek a gyár elé. Elhaladtak a kapus szobája előtt, bejutottak a gyár udvarába.

Munkásunk többi barátjához hasonlóan megállt egy pillanatra a pontozó szerkezet előtt. Felemelte a billentyűt. Száma alatti lyukba beírta érkezési idejét. Aztán visszaeresztette a billentyűt. Az ifjú felé fordult:

— Márk, mielőtt önt ide bejegyezhetnénk, előbb feltétlenül meg kell szereznünk gyári számát. Épp itt van tőlünk nem messze Canot munkavezető egy csoport munkás közepén. Odavezetem hozzá és majd meglátjuk, mit szól.

Valóban, tőlük néhány méterre egy negyven év körüli, középtermű, arányos testalkatú férfi beszélt nagy hevesen. Érdekes ember ez a munkavezető. A munkások is szerették jóságáért. Egyedüli hibája az volt, hogy előszeretettel beszélt mások előtt hihetetlen dolgokat.

Emlegetnek egy tőle származó, teljesen valószínűtlennek látszó történetet, amely már az összes műhelyt körüljárta.

A történet így szól:

Egyszer Canot a puskáról és a vadásatról beszélgetett egy másik munkavezetővel.

— Amint a határban sétáltam, — mondta Canotnak ez a munkavezető — néhány méterre egy vadászt pillantottam meg, amint egy kis halmon ült. Puskáját térdén tartotta.

Az illető nagyon kedvetlennek látszott.

Placon Győző volt az, a félszemű gyógyszerészünk.

A legnagyobb csodálkozásomra a baloldalán egy szép nyulat pillantottam meg. Hátsó lábán ült és nyugodtan mosakodott.

— Nézze meg az ember, — bosszankodtam magamban — micsoda varázserő ez? A nyúl nyugodtan

ül a vadász mellett és legkevésbé sem izgatja jelenléte. Egyáltalán nincs szándékában elmenekülni.

Talán élve fogta meg Győző ezt az állatot és lábánál fogva lekötözte?

Csendben közeledtem feléje és elkaptam a nyúl hosszú fülét. A legnagyobb meglepetésemre a nyúl lábán semmiféle kötés nem volt.

Miután megtörtént ez az esemény, a gyógyszerész felém fordult és bámészkodó arccal nézte nyulamát.

— Mondja, hol fogta ezt az állatot? — kiáltott fel.

— Hát itt fogtam. Csak nem gondolja, hogy hazulról hoztam magammal?

— Hogyan? Itt fogta kézzel mellettem?

— Világos!

— Az lehetetlen! Én nem találtam ezen a környéken egy nyulat sem.

— De a nyúl sem látta önt — vágtam vissza mindinkább izgatottan.

Kíváncsi voltam, hogy mi lehet ennek a különös esetnek az oka. Ezért gondosan megvizsgáltam a nyulat.

Hirtelen nevetésbe törtem ki, mert a titok nyitját megtaláltam. Nem mindennapi dolog történt.

Placon Győző gyógyszerészünk a balszemére vak volt. A nyúl pedig a jobbszemére. Ezért nem látta egyik sem a másikat.

A jó tréfán Canot hangos nevetésbe tört ki. De nemcsak nevetett rajta, hanem hitte is. Mert műszaki téren ugyan kiváló munkavezető, de az ilyen tréfákhoz semmi érzéke sincs. Hihetetlenül hiszékeny.

Canot a vadászat terén sem akart hátrányban maradni barátjával szemben, azért a maga módján most is megalkotta ügyetlen véleményét.

— Bizonyára nem olyan gyártmányú puskája volt a te vadászó gyógyszerészednek, mint amilyeneket a pályaudvar melletti fegyvergyár készít. Nagyszerű fegyverek vannak ott raktáron! Az ember nem is tudná eldönteni, melyiket is válassza.

— Ugyan, — vetette közbe lekicsinylően a munka-

vezető — ezek a puskák semmik azokhoz képest, amelyeket néhány napja Bernben láttam.

S közben arcán hamis mosoly futott át.

— Különösen megfigyeltem a legújabb vadászpuska tökéletességeit. Olyan fegyver is van már, amelylyel agyon lehet lőni a nyulat, mégha a fa mögé bújt is.

— Igen, én ezt már régen tudtam — szakította félbe Canot elbizakodottan. — Az ilyen puskának görbe csöve van s így golyója megkerüli a fát.

Az emberek csak nagy erőlködéssel tudták visszartartani nevetésüket. Mindenesetre Canot hiszékenysége határtalan.

Aztán szó nélkül távozott. Alig egy óra múlva a történet után már a műhelyben végezte ellenőrző körútját. Ott aztán valóban megállta a helyét.

Vionet János pártfogoltjának kíséretében a munkavezető felé közeledett.

Márk részint udvariasságból, részint hogy rokonszenvét megnyerje, levetette sapkáját. Vionet is köszöntötte feljebbvalóját és azonnal az ügy lényegébe vágott:

— Canot úr, ez az árva fiú szeretne elhelyezkedni a gyárban, hogy megkereshesse mindennapi kenyerét. Nálam lakik, ezért jött el most velem.

A munkavezető megsimogatta Márk arcát és közben szemében kedves mosoly csillant fel.

— Mi a neved? — kérdezte.

— Quit Márk — válaszolta a fiú.

Canot ekkor hirtelen homlokára csapott.

— Ó, hogy előbb erre nem is gondoltam! Ugye te jártál a plébános úrnál?

— Igen, én — felelt Márk.

— Így már másképp fest a dolog. Mától fogva inas-ként alkalmazlak. Van valami kívánságod, kis barátom?

A fiú szíve erősen kezdett dobogni. Eddig még minden kedve szerint alakult.

— Egyetlen vágyam az lenne, hogy a szerelőbe mehessek — válaszolt halkán az ifjú.

Ez a kívánság tetszett a munkavezetőnek. A műhelynek ezt a részét saját maga irányította. Az új inas mindjárt megnyerte rokonszenvét. Örült, hogy ez a fiú másokkal ellentétben valami különös, őszinte vonzalmat áruolt el a szerelés iránt.

— Legyen, ahogy akarsz — válaszolt Canot. — Jöjj velem. Közben Vionet majd elmegy az irodába beíratni és megszerezni a gyári számodat is.

Márk új főnökének oldalához szegődött és együtt ballagtak a műhely felé. Ezalatt rövid fohással lelke mélyéből hálát adott az Istennek. Az ügy kétségkívül jól kezdődött.

Beléptek a műhelybe. Szemük előtt gazdag látványosság tárult fel. A szerszámgyárban voltak. Az egyik sarokban betonalapra szilárdított hatalmas motor hajtotta a főkereket. A főkerék által hajtott vezértengelyen pedig egész csomó kisebb-nagyobb kerék forgott. Ezek a kisebb kerekek hajtották aztán a különböző szerszámgepeket. Volt ott esztergápad, gyalugép, szerelő, fűrőgép, sajtológép, négy hatalmas csiszolókö stb. . .

Egy öreg esztergályos éppen kikapcsolta gépét. Mérőeszközeivel kezében a munka alatt lévő vasdarab átmérőjét ellenőrizte. A mérés eredményét megelégedett arccal vette tudomásul. Mielőtt újra bekapcsolta volna a gépet, pipáját gondosan megtömte és rágyújtott. Azután szippantott néhányat és újra elkezdte a munkát.

Néhány lépéssel odébb egy csiszolókö forgott eszeveszett gyorsasággal. A védőszemüveggel ellátott munkás széles gyaluvasat élesített. A kő csakúgy szórta magából a szikrákat, amelyek a munkás ruhájába és szemüvegébe ütközve hullottak szét.

Kissé távolabb egész sor hatalmas fegyverfűrőgép működött. Idegesítő süvöltésük betöltötte az egész műhelyt. Mindegyik mellett szorgalmasan dolgozó munkás állt. A fűrők mellett vékony csövön folyt az olaj, hogy lehűtse azokat. Tüzes vasforgácsok csúsz-

tak fel összekunkorodva és tompa csörömpöléssel estek le. Ekkorra már ki is hültek.

Márk érdeklődéssel figyelt mindent.

Körülbelül tíz méterre egy feléje integető embert vett észre. Vionet János volt az. Odament tehát hozzá és hosszú ideig nagy érdeklődéssel nézte az esztergályozó gépet.

A munkás örült az ifjú csodálkozásának. Munkájáról néhány gyakorlati tanácsot akart neki adni. De Canot szétoszlatta az új inas színes ábrándozását, mert magához intette őt.

Mindketten átmentek a szerelő nagytermébe, ahol szintén teljes erővel folyt a munka. Ebben a műhelyben több gyalupad sorakozott háttal egymásmellett.

Az első gyalupadokon egész csapat szerelő dolgozott. A csoportvezetők tervvel és mérőeszközökkel kezükben az összeállítással megbízott embereknek utasításokat adtak.

A munkások ideiglenes csavarokat helyeztek el az előttük fekvő vasgerendába és rászorították azokat.

Ekkor a daru hatalmas karja odanyúlt a szerelőpad fölé. Egy szerelő acélkötelet csavart a vasgerendára és a kötél két végét a daru forgószerkezetébe akasztotta.

Adott jelre a daru kezelője a gépet működésbe hozta. Az óriási szerkezet nyikorogva emelte fel a nagy terhet és másik munkapadra helyezte le. Itt a szögecselők csoportja működött.

A szögecselés légpisztoly segítségével történt. Ezt a gépet a szögecselőmester kezelte.

A szögecselőpadtól alig néhány méterre egy nagy kemence izzott. A kemencében szabályos lyukakkal ellátott rostély volt. Mindenegy lyukban megfelelő átmérőjű szögecs.

A szögecsket így egész vörösre tüzesítették. Az itt alkalmazott inas hosszúszerű fogóval kiszedte a tüzes szögecsket és a munkapad felé dobálta.

Egy másik inas a szögecsket összeszedte s ugyancsak hosszúnyelű fogóval berakta a vasgerendán lévő

lyukakba. A harmadik inasfiú pedig lépcsőn állva kalapácsát felülről rátette a szögecs végére és teljes erejével ránehezedett. Így ellensúlyozta a légpisztoly lökését.

Azután a szögecselőmester ráhelyezte a szögecs végére légpisztolyát és billentyűjét lenyomta.

Erre fülsiketítő zaj dübörgött bele az amúgy is hangos műhelybe és minden beszédet lehetetlenné tett. A szögecs vége lassan kezdett szétnyomódni. Néhány másodperc múlva teljesen felvette a légpisztoly bemélyedésének alakját. A szögecs készen volt.

Ez a szögecselési zörej szabályos időközökben megismétlődött. Csupán csak akkor késett, amikor a szerelők által elkészített ideiglenes csavarhoz érkeztek.

Az egyik inas csavarkulccsal kiszedte ezeket az ideiglenes csavarokat és a mellette álló vödörbe dobálta.

Amikor a vasgerenda szögecselését már egészen befejezték, a daru újra felemelte és átvitte egy harmadik munkapadra. Ott elvégezték rajta az utolsó simításokat és befestették.

A kész gerendákat csillékre rakták és áttolták a műhely másik részébe. Ez az előbbtől teljesen elkülönített hely volt.

Canot munkavezető hangja harsogott bele a pokoli zsivajba:

— Márk, van kedved belépni a szerelőbe? Ime, itt van! Itt fogod munkádat megkezdeni!

— Hogyan? — csodálkozott az ifjú. — Hát ez a szerelő? Azt gondoltam, hogy az valami más hely!

Canot mosolygott:

— Igen, ha jól emlékszem, a végső repülőgépszerelőbe kívánczoltál.

— Természetesen — felelt Márk.

A munkavezető felemelte fejét és tovább folytatta:

— Azt hiszem, nehéz lesz bejutnod, mert oda nem mehet más, mint csak teljesen kipróbált és megbízható ember. Eddig újonnan felvett még nem tette be

a lábát. Úgy gondolom, hogy az erre irányuló erőlködésed teljesen hiábavaló.

Márk csalódottan nézett maga elé. Reményeinek egy része füstbe ment. De rövid gondolkozás után úgy döntött, hogy mégis itt marad. Végeredményben már az is haladás, hogy idáig eljutott. Ez is értékes eredmény.

Ezentúl minden erejével arra törekszik, hogy a gyárnak abba a titkos részébe juthasson, ahol tervét igazán előkészítheti.

— Mégis csak elhelyezkedtem — gondolta magában. — Már ez is valami. Biztosítva vagyok az éhhalál ellen és tisztességesen keresem kenyeremet.

— Tehát döntöttél már, fiam? Mivel még egyáltalán nem értesz ehhez a mesterséghez, azért fokról-fokra kell előre haladnod. Egyelőre a szögecsütöztető kemencéhez teszek, de bizonyos idő múlva majd más helyre kerülsz.

Ezek után még néhány kíváncsi kérdés izgatta Márkot.

— Canot úr, azt hittem, hogy repülőgyárba jövök, és most vasgerendákat látok a munkapadokon.

— Nagyon igazad van, kis barátom, de néha olyan eszközöket is kell gyártanunk, amelyre szüksége van a gyárnak, hogy műhelyeit be tudja szerelni és üzembben tudja tartani.

Az előttünk levő vasgerendák egy új műhely alkatrészei, amelyet most építünk a gyártelep túlsó részén. A kőművesmunkálatokat már befejezték. Néhány napon belül a tetőt is felrakják. Ott gyors ütemben megépítjük azt a repülőgépet, amelyről máris csodák keringenek.

— Mi az? — kiáltott fel Márk.

— Igen, a gyártulajdonos fia új rendszerű repülőgépet talált fel. Ez a gép forradalmasítja az egész világot. Az új műhelyekben gyors egymásutánban fogjuk építeni a repülőket s ennek érdekében egy időre minden munkát mellőzünk.

Márk szívét a torkában érezte dobogni.

A rablók, úgylátszik, nem vesztegették el idejüket. Már is buzgón hozzáláttak a harci gép összeállításához. Idejutott édesapjának nagyszerű alkotása.

— Ezt a kemence-munkát is kibírom egy darabig — s közben ajkába harapott.

De most mégis mihez kezdjek? Mit tegyek?

X. FEJEZET

A MENTÉS

Canot a szögecselő felé közeledett. Néhány szót váltott a légpisztoly kezelőjével és aztán tovább állt, hogy egy másik csoport munkájára ügyeljen fel.

Márk vidáman vette a fogót és a kemencéhez lépett. A kiáradó fojtó hőségtől majdnem összeesett. De lassan legyőzte ezt a kellemetlen érzést. Harapófogójával felvett egy hideg szögecsét és be akarta tenni a rostélyba.

De hiába, még csak kezdő. Sokat kellett keresgélne, mire beletalált a rostélylyukba. S amint lopva inastársai felé tekintett, észrevette, hogy mosolyogtak rajta. De nem keseredett el, hanem figyelembe sem vette a durva fiúk nevetlenségét. Pedig ők is voltak kezdők, és nemrég még ők is érezték a megindulás nehézségét.

Márk hosszú ideig minden figyelmét belefektette a munkába. Akarata ellenére is néha közben el-elhibázta. Ennek a következménye az lett, hogy a szögecselőmester alaposan megszidta, mert bizony nagyon türelmetlen ember volt.

Valóban ez a munka nagyon egyszerűnek látszik, mégis az inastól nagy figyelmet, de főképp sok ügyességet kíván.

Márk eddig még nem ismerte ezt a mesterséget és néha egy-egy szögecsét bizony elégetett. Még ügyetlenebbül dobálta a munkapad felé. Alapos megfigyelés után azonban estére már elég tűrhetően ment a munka.

— Egy kis gyakorlat és megy majd — gondolta

magában és közben letörölte homlokáról az izzadságot.

Az első nap minden különösebb esemény nélkül telt el. Erősen tartózkodó maradt másokkal szemben és talán még tízszer sem szólt társaihoz.

A műhely munkásait alaposan megfigyelte. Csakhamar szomorúan tapasztalta szomszédainak durva beszédmódját. Hihetetlenül kérkedtek tetteikkel és ezt fiatalnál és öregnél egyaránt tapasztalta. Tartózkodását félreértették és ez elég ok volt arra, hogy bosszújukat éreztessék vele.

Márk átlátta a helyzetet. Feltette hát magának a kérdést: nem lenne-e előnyösebb, ha a többi inassal kapcsolatot tartana fenn.

Rövid gondolkodás után úgy döntött, hogy ezután is távol marad tőlük.

— Csak magamat csúfolnám meg, ha ezeknek a megbecsülését keresném. Nekem nem ebben a műhelyben kell kapcsolatokat szereznem, hogy tervemet megvalósíthassam.

Az ifjú jöllehet erőstermetű volt, este mégis fáradtan tért haza Vionet Jánosékhoz. Olyan étvágya volt, hogy még a vasszőget is megette volna. Vacsora után azonnal lefeküdt.

Másnap már munkahelyén állt, de még mindig nem kapta meg a napiparancsot. A szögecselőmester feltűnően ideges volt. Jobbra-balra kapkodott és végül a fiúhoz fordult:

— Mondd, mi a neved?

— Quit Márk — válaszolt a fiú közönyösen.

— Jöjjön, fiatalúr, hadd mutassam be a többieknek is.

Közben két segéd közeledett és főnökükkel együtt elkezdtek nevetni.

Márk legyőzte önmagát és hátat fordított nekik. De a mester vállon ragadta és visszafordította.

— Benn vagy már a szakszervezetben?

— Még nem — válaszolt a fiú.

— Hát akkor beírlak és holnap elhozom a belépési nyilatkozatot is.

Márk vállát vonogatta.

— Adjatok számomra gondolkodási időt. De úgy érzem, hogy soha az életben nem fogok belépni.

Az egyik segéd e szavakra szinte ugrált dühében:

— Ha nem írod alá, meggyúlik velem a bajod! — és fenyegetve rázta öklét a fiú felé.

Márk jó birkózó és ökölvívó, azért megvetéssel nevetett fel.

— Ahogy ön akarja — s közben e durva alaknak keményen a szemébe nézett.

Ezek a határozott szavak hideg zuhanyként hatottak a pökhendi munkásra. Megsejtette, hogy hajlíthatatlan akaratba ütközött itt. Érezte, hogy alkalomadtán ennek az újonnan jöttek az öklei vissza is tudnának ütni.

— Elég volt — mormogta durván a szögecselőmester. — Jelenleg nincs több szavam hozzád. Menj dolgozni!

Munka közben azonban gonoszul tekingetett Márk felé.

Az ifjú észre is vette ezt, de egyáltalában nem izgatta.

— Türelem — gondolta magában. — Néhány nap múlva talán már nem is leszek itt.

Ekkor még maga sem hitte volna, hogy gondolata és reménye milyen hamar valóra is válik.

A következő vasárnap délután egyedül sétálgatott a folyóparton a várostól néhány kilométernyire. A víz csendesen folydogált a széles réten át. Mindenütt gazdagon virítottak a színes mezei virágok. A levegő üde és jóillatú. Könnyed szellő simogatta arcát.

Márk érzéketlenül ment el a szép, kinyílt virágok mellett. Gondterhes arccal kereste a megoldást és a kiutat ebből a szomorú helyzetből.

Első lépése sikerült. A Maxel-gyár felvette. Sajnos, nem azon a helyen volt, amelyen lenni szeretett

volna. Törte a fejét, hogyan tudná célját könnyebben elérni.

— A végső repülőszerelőbe kellene bejutnom — mondogatta magában. De hogyan?

Ebben a pillanatban vidám kacagásra lett figyelmes.

Amint felnézett, néhány méterre a parttól könnyű kis csónakot pillantott meg. Benne egy tizenkét év körüli leány ült. Lassan evezett lefelé a folyón és időnkint kedvesen integetett parton maradt szülei felé.

A szülők az autó hátsó csomagtartójából elővették az élelmet és kirakták a fűre terített abroszra.

Márk kikerülte a kocsit és elhaladva mellettük, köszöntötte az idegeneket.

Az apa a folyópart felé sétált és bekiáltott:

— Paula, jöjj vissza! Ha nem jössz, elfogyasztjuk a te uzsonnádat is!

— Igen, papa — válaszolt a kislány csengő hangon. — Azonnal megyek.

Igyekezett is a csónakot megfordítani. Nagyon hirtelen akart kanyarodni. A csónak felborult, Paula a vízbe zuhant.

Kettős jajkiáltás hangzott el egyszerre. A szülők kétségbeesetten futottak a parthoz és kezüket tördelték.

Márk a víz csobbanására lett figyelmes.

— Na most, — gondolta — gimnáziumi úszóbajnok, itt az alkalom, mutasd meg, mit tudsz!

A következő pillanatban ruhástul a folyóba ugrott.

Gyorsan úszott a leány felé, aki már harmadszor is elmerülőben volt. Megmarkolta. Balkezeivel úgy tartotta, hogy feje künn legyen a vízből; jobbkezeivel pedig erőteljesen kezdett úszni a part felé.

A súlyos teher, az átázott ruha és a folyó gyors sodra nagyon megnehezítették munkáját. Összeszorított fogakkal küszködött a habos vízzel. Teljes erejével folytatta a küzdelmet. Végre a leány szüleinek segítségével partra lépett.

Paula minden nagyobb baj nélkül megmenekült.

Csak elájult. Lefektették. Mesterséges légzést alkalmaztak. Kiszorították belőle a vizet.

A kölnivíz hatására hamarosan kinyitotta szemét. A szülők a csónakázásról és az uzsonnáról megfeledkeztek. Úgy döntöttek, hogy azonnal hazatérnek.

Paulát elhelyezték az autóban. Anyja melléje ült.

Midőn Márk távozni akart, az idegen visszatartotta és magához ölelte.

— Derék fiú, — mondotta szaggatottan — hogyan háláljam meg önfeláldozását? Ha ön nincs itt, egyetlen gyermekem már halott. Leányom halálával életem minden öröme és reménye eltűnt volna. Hol van állásban? Mit szándékozik most tenni?

— Megszáritom magam a napon és azután hazasétálok.

— Jöjjön inkább velünk! Üljön ide mellém. Így néhány perc alatt otthon leszünk.

Márk engedelmeskedett. Úgy, ahogy volt, átázott ruhával beült az idegen mellé. Rákapcsol. A kocsi zökkenésszerűen elindul és máris rohan a közeli város felé.

Az autó néhány perc múlva virágoskerttel körülvett nagy villa előtt állt meg. A leányt apja vitte a karján egészen a kapuig. A cselédet a váratlan hazaérkezés annyira meglepte, hogy az ajtókat sarkig kitérta.

Paulát az anyja és egy öreg nevelőnő szobájába vitték, hogy száraz ruhát adjanak rá.

Márkot a még mindig ismeretlen apa a konyhába vezette. Ott egy tizenöt éves leány az ablak előtt ült és kötögetett.

— Erzsí, — szólt az idegen — keressen megfelelő ruhát a szekrényemben és hozza ide a fiatalúrnak.

A lány szó nélkül engedelmeskedett és néhány perc múlva a szükséges ruhákkal kezében tért vissza. Aztán újra kiment. Hasonlóképen eltávozott a háziúr is. Márk néhány pillanat alatt kicserélte vizes ruháit a szárazakkal. De milyen bő volt ez a ruha!

A háziúr, aki eddig az előszobában tartózkodott, beszólt:

— Erre tessék jönni!

Márkot az ízlésesen berendezett ebédlőbe vezette.

— Na most már szárazban van, — folytatta a háziúr — együnk tehát valamit, hogy elfelejtsük az izgalmakat.

XI. FEJEZET

AZ ÉGBOLT KIDERÜL

A háziúr csengetett. A fiatal leány bejött. Márk előbb figyelemre se méltatta, most azonban meglepetten szisszent fel. Szemét akaratlanul is a szolgálóleányon felejtette.

— Hogyan lehetséges ez? Vagy megtévelyodtam vagy álmodom. Lehetetlen! Ő... itt? Elképzelhetetlen!

Szerencsére a házigazdát a parancskiadás foglalta le és nem vette észre csodálkozását.

— Készítsen kávé és minél előbb szolgálja fel, mert nagyon kívánjuk, lányom.

— Igen, uram — válaszolt kedves hangon, s aztán eltávozott.

A leány már régen kiment, de Márk még mindig a mögötte becsukott ajtót nézte.

A ház ura figyelmes lett.

— Mi az, barátom? Ügylátszik, hogy ez a fiatal leány önt nagyon érdekli!

Márk füle tövéig elvörösödött.

— Ez a leány emlékezetembe idéz valakit, aki néhány évvel ezelőtt halt meg. Mi a neve?

— Letour Erzs. Árvaleány. Tízéves korában fogadtam fel és azóta nálam maradt.

— Tízéves korában — ismételte lassan Márk. — Bocsássa meg, uram, tolakodó érdeklődésemet. Hogyan került ide?

— A története egészen egyszerű. Főnököm, Maxel György egy körútról hazatérőben hozzám jött Erzsivel, aki akkor még egészen fiatal és gyenge volt. Azt

mondta, hogy ez a gyermek árva. Se apja, se anyja. Rokona sincs. Reám bízta.

— Jó lesz barátnődnek Paulád mellé és a ház körül is segítségedre lesz — mondotta főnököm.

Elfogadtam tehát, és nem is bántam meg tettemet. Erzsi mindig szeretettel és gyengéden vonzódott leányomhoz. Az a gyanúm, hogy ez a leány gyermekkorában nagyon gondos nevelést kapott. Meglátszik magatartásán és beszédén is.

Márkot a leány sorsa egyre jobban érdekelte. Figyelmesen hallgatta a házigazda szavait. Egyszerre csak vakmerő gondolat született meg agyában:

— Szüleiről sohasem beszélt? — kérdezte váratlanul.

— Kezdetben gyakran emlegette apja nevét: Hubertet és anyja nevét: Lujzát. Egyébként származása után sohasem kutattam aprólékosan. Teljesen megbíztam főnököm szavaiban.

A háziúr elhallgatott és a fiúra nézett.

Márk örömtől áradó szívvel adott lélekben hálát Istennek, hogy szüleinek örökbefogadott lányát ilyen csodálatos módon megtalálta.

Az úgy többi része már világosan állt Márk előtt.

Az a gazember Maxel mesterségesen előidézett autószerencsétlenséggel megölte a gyermek szüleit. A leányt pedig elrabolta Miranes mérnök meleg családi köréből és szolgálóként helyezte el egyik mérnökénél.

Most már nem volt más hátra, mint a leány személyazonosságát végleg megállapítani. Ebben a megfigyelésben nagy segítségére volt a felsőkarján levő forradás.

De hogyan lehet az, hogy ő nem ismert fel engem? — tünődött magában a fiú. — Neki is emlékeznie kellene reám, mint ahogy én emlékszem reá. Hisz mikor ezek történtek, már a tizenegyedik évében volt.

Ennek okára is rádöbrent.

— Nem csoda, ha nem ismer fel. Lenyírt hajjal és leborotvált szemöldökkel még sohasem látott.

Márk csak most vette észre, hogy vendéglátója állandóan figyelte őt.

— Kíváncsiságomon nem tudtam uralkodni — mentegetődzött halkan. — Mint már mondtam, ez a leány nagyon hasonlít meghalt húgomhoz. A hasonlóság egyenesen meglepő.

— Igen, valóban meglepő lehet — folytatta a háziúr. — De hogy hívják őnt?

— Quit Márk vagyok.

— Jól van, Quit Márk. Ön derék és bátor fiú. Megmentette leányomat a biztos haláltól. Sokkal tartozom önnek. Mondja, dolgozik valahol?

— Igen!

— Hol?

— A Maxel-gyárban. Szögecsmelegítő vagyok.

— A Maxel-gyárban dolgozik?

— Igen, uram!

— Jövője tehát biztosítva van.

— Én Lovéc Péter vagyok, a tervező iroda és a végső repülőszerszelo főmérnöke. Ha van kedve hozzá, holnap beléphet ebbe a műhelybe. Tehetségemhez mértén segíteni fogom, hogy minél hamarabb haladjon előre.

Márk a váratlan szavakra szinte elszédült. A jóból is sok volt ennyi egyszerre.

— Elfogadja bizalmamat? — kérdezte a mérnök.

— Igen — hebegte Márk. — Mily nagy hálával tartozom Lovéc úrnak!

— Inkább még én tartozom önnek, kedves barátom. Megmentette a legértékesebb kincsemet. Jegyezze meg jól, ezt sohasem fogom elfelejteni.

Ebben a pillanatban valaki kopogott az ajtón. Erzsi lépett be tálcával a kezében. Ügyes volt, hogy ilyen hamar elkészítette a kávét. Büszkén is hozta a kívánt italt.

Erzsi nyúlánk természetű, kedves fiatal leány. Kék szemével kissé mélán nézett. Mikor nevetett, bársonyos arcára két bemélyedés rajzolódott. Szőke haja vágott és hullámos.

Minthogy július volt, csak könnyedén öltözködött és így kilátszott fehér felsőkarja. Fehér, hímzett kis kötény volt előtte.

Alighogy belépett, ruhája megakadt a kilincsben. Ijedten felkiáltott. A tálca kiesett kezéből.

Márk ügyesen odaugrott és kötényének kötőjét kioldotta, amely eddig fogva tartotta.

Szemével a leány balkarját figyelte. Alig tudta visszatartani örömkialtását. Egészen jól látta a keresztalakú forradást.

A cselédleány kétségkívül: Hedvig! Újra megtalálta tehát a kis árvát, akit szülei oly nagyon szerettek. A terv olyan nagyszerűen bontakozik, hogy itt fel kell ismernie a Gondviselés vezetését.

Lovec főmérnök leányának megmentése megnyitotta előtte az utat abba a műhelybe, ahol majd előkészítheti merész tervét.

— Most már nemcsak a repülőt és a tervet viszem haza, hanem Hedviget is — tervezgette magában Márk. — Hogy ujjong majd az egész intézet és egész Párizs!

Mindezek ellenére igyekezett nyugodt maradni. Nem akarta jótevőjének gyanúját felkelteni. Lassan közömbösséget erőltetett magára, mintha nem is színes álom megvalósulása csillant volna fel előtte, elkezdte fogyasztani az újonnan behozott uzsonnát.

Az öröm, de még inkább a váratlanul jött fürdés meghozta az étvágyát. A főmérnök csak kávé ivott. Márk jó nagy darab vajaskenyeret is elfogyasztott.

Mikor éhségét így nagyjából lecsillapította, a főmérnök újra kérdezősködni kezdett:

— Hány éves, Márk?

— Tizenhét, Lovec úr.

— Van valami gimnáziumi végzettsége?

Itt egy pillanatig gondolkodott. Nem nagyon tett neki, hogy pártfogója erre a kérdésre is gondolt.

— Néhány évig gimnáziumot végeztem, de tanulásom félbemaradt. Jól értek a gépekhez. Szabadidőmben mindig nagyon szívesen olvastam ilyen irányú könyveket és másoktól is kértem útmutatást.

— Nagyszerű, barátom! Mindent megteszek, hogy valamire vigye mellettem... Tehát ön árva?

— Sajnos, igen!

— Jelenleg van valahol biztos hajléka?

— Egy derék munkáscsaládnál kaptam szállást. Ott úgy bánnak velem, mint saját gyermekükkel.

— Holnap tehát beáll műhelyembe. Beérkezése után azonnal jelentkezék nálam és megkapja utasításaimat... Bocsánat, egy pillanatra magára hagyom. Megnézem Paulát.

Márk búcsúzni akart, de a főmérnök visszatartotta.

— Csak maradjon! Itt van ez a műszaki folyóirat, nézegesse, ha érdekli. Rögtön visszajövök.

A főmérnök eltávozott.

A fiú kíváncsian vette fel a füzetet. Lapozgatott benne. Elmélyüléséből halk zaj zavarta fel. Erzsi volt az. Csendben összeszedte az asztalt.

Márk habozás nélkül suttogó hangon megszólította:

— Hedvig!

A leány meglepődötten figyelt fel. Ijedt arccal fordult feléje.

— Hedvig! — ismételte újra Márk — nem ismer meg?

— Honnan tudja ön az igazi nevemet? — hebegte a leány.

— Hedvig, — én vagyok Miranes Márk!

— Ön? — ismételte kételkedő hangon.

— Igen, én vagyok az — erősítette a fiú lelken-dezve. — Ugye felismerhetetlen vagyok? Szemöldökömet és hajamat elővigyázatosságból vágattam le. Hedvig, kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy megtaláltalak. Milyen boldogok lesznek szüleink, ha újra meglátnak bennünket.

— Itt vannak szüleink is?

— Sajnos, nincsenek. Hanem te, mondd el, hogyan éltél az utóbbi évek alatt?

A fiatal leány két kezébe hajtotta fejét.

— Milyen volt az életem eddig? Talán így fejez-

hetném ki a legjobban: aranyozott kálvária. Jól emlékszem még rá, amikor a két álarcos ember engem elrabolt. Rablóim Lovéc mérnökre bíztak. Megvallom, ő mindig úgy bánt velem, mint apám. Paulával együtt játszottam és tanultam. Időm legnagyobb részét háztartási munkában töltöttem. Mindent elkövettem, hogy gyámszüleimhez valahogy visszatérjek, de hiába volt.

Sajnos, nem emlékszem semmi másra, csak gyám-apám nevére: Hubertre meg gyámanyáméra: Lujzára. Családi nevükre nem emlékszem.

Van egy érmem, amelyre mindig nagyon vigyáztam. Igazi szüleim képét zárja magába. Családi név azonban nincsen beleírva.

Eddig, Márk, ha jólétben is éltem, szívem azonban elszorult, valahányszor miattam síró szüleimre gondoltam.

Amikor téged megláttalak, valami különös érzés fogott el. Magatartásodból és hangodból úgy rémlett, mintha mi már egykor találkoztunk volna. De ennek az érzésemnek nem tulajdonítottam valami nagyobb fontosságot. Nem is mertem volna arra gondolni, hogy te vagy.

Hanem te hogy ismertél fel engem ilyen könnyen ötévi távollét után?

— Nagyon egyszerűen, Hedvig.

Mindjárt az első pillanatban gyanakodni kezdtem, amikor megláttalak. Lovéc úrral való beszélgetésem folyamán gyanúm egyre alaposabbá vált. Nem volt más hátra, mint hogy a döntő bizonyítékot is megszerezsem. Ez nem is okozott különösebb nehézséget. Apámtól tudtam, hogy bal felsőkarodon keresztalakú forradás van.

Mikor tálcával kezedben beléptél a szobába, ugye a kilincsben megakadtál. Felugrottam, hogy kiszabadítsalak. Ugyanakkor karodat is megfigyeltem és valóban a jelzett helyen megláttam a forradást. Ugye felfedezésem nem is volt olyan nagy ördögösség?

Hedvig összekulcsolta kezét.

— Végtelenül örülök, Márk, hogy újra találkoz-

tunk, és újra megláthatom majd kedves gyámszüleimet is. Újra láthatom azt a házat, ahol boldog gyermekéveimet töltöttem.

Márk mutatoujjával csendet intett.

— Ne beszéljünk olyan hangosan, mert ellenséges területen vagyunk. Nem szeretném, ha felismernének.

Márk elmesélte eddigi kalandjait. Bizony Hedvig csodálkozott azon, hogy a gép terveit is szeretné megszerezni.

— Milyen gazember ez a Maxel — sóhajtott fel Hedvig keserően.

— Újabb utasításomig — folytatta Márk — eddigi viselkedéseden és életmódodon ne változtass semmit. Ha elérkezik az óra, majd értesítelek. Együtt fogjuk viszontlátni Franciaországot és hazavisszük apám repülőgépét.

A folyosón lépések zaja hallatszott. Lovec mérnök jött vissza.

— Egy szót se többet — suttozta Márk.

Hedvig igenlően bólintott és folytatta az asztal leszedését. Márk pedig újra nagy érdeklődéssel lapozni kezdte a folyóiratot.

— Nincs semmi baj! — ujságolta a mérnök boldogan. — Paula már egész jól érzi magát.

— Nagyszerű! — felelte Márk. — Mai napom sem múlt el jótett nélkül.

— Lovec úr, kérem, ez a folyóirat nagyon érdekes és nagyon tanulságos.

— Bizony — erősítette meg a főmérnök. — Ha kívánja, adok még többet is. Pontos tájékoztatások vannak benne a szerelésről és a repülésről.

A „repülés” szóra Márk erősen felfigyelt.

— A repülést mindig örömmel tanulmányoztam. Néhány idevágó munkát már átolvastam. Szakelőadásokat is hallgattam már a légiközlekedésről. Higgylel, Lovec úr, örök álmom, hogy pilóta legyek. De megvalósul ez valaha?

— Micsoda? ... — kiáltott fel a mérnök. — Egészen biztosan sikerülni fog. Önnek nagy tehetsége és

még erősebb akarata van ahhoz, hogy ezt elérje! Mostantól fogva pártfogásomba veszem. Igérem, hogy tehetségem szerint segíteni fogom.

— Nagyon köszönöm, Lovec úr!

A falióra ötöt ütött. Márk felkelt.

— Lovec úr, nem akarok visszaélni vendégszeretével. De nem szeretném a derék Vionet-családot sem nyugtalanítani távollétemmel. Mégégyyszer nagyon köszönök mindent és holnap . . .

— Igen, holnap — válaszolt a mérnök és közben kezét nyujtotta.

Márk boldogságtól túlárado szívvel távozott. Hazafelé sietett. Úgy érezte, mintha szárnyai lettek volna. Levertsége és reménytelensége teljesen eltűnt.

Megtalálta Hedviget, a Miranes-család örökbe-fogadott árváját. Azt a kedves leányt, aki miatt szülei oly sokat bántódtak.

Második öröme még az, hogy a hön óhajtott szakmukába léphet. Bejutott oda, ahonnan a legtöbbet remélte.

Ajka útközben buzgó hálaadást rebegett.

Éjjel alig tudta lecsukni szemét. Ágyán jobbra-balra forgolódott, de nem talált nyugtot. Végre reggel felé sok ábrándozás után mély álomba merült. Álmában zavarosan összekeveredtek nagy küzdelmei, amelyek a titkos tervek ellopása óta átélt.

XII. FEJEZET

„A LÉGIKERESZTSÉG”

Mintegy húsz ember dolgozott a műhely szerelőpadja körül. Lovec főmérnök, kezében tervekkel, gondosan ellenőrizte alárendeltjeinek munkáját. Kék munkásruhájában mellette állott Márk.

Miranes mérnök fia néhány nap óta állandóan Lovec főmérnök körül forgolódott. A főmérnök élénk rokonszenvet tanúsított pártfogoltja iránt. Márk nagyon okosan és jóakaratóan apró kis szolgáltatásokkal kedveskedett neki. Ennek következménye az lett, hogy napról-napra jobban becsülte.

Állandóan kitartásra lelkesítette. Műszaki könyveket adott neki. A fiú ezeket napi munkája után éjjel tanulmányozta át.

Beszéd közben Márk többször előhozta a repülés fontosabb fogásait. Nagy törekvése láttára pártfogója megígérte neki, hogy legközelebbi repülése alkalmával magával viszi.

Egyik szabadidejében Lovec főmérnök részletesen ismertette vele a mérőszervezeteket. Ennek segítségével a pilóták bármikor meg tudják állapítani hollétüket és ezért még éjjel is biztosan utazhatnak.

Példának — szerencsés véletlen folytán — a Winterthur és Párizs közötti távolságot vette fel. Ismertette a főbb támaszpontokat és a kikerülendő különféle légáramlatokat. Megadta a legkisebb magasságot is, amelyet ezen útszakasz különböző helyein meg kell tartani.

Az egész lecke anyagát ezen távolság alapos elemzése töltötte ki.

Márk szinte falta a szavakat.

A mérnök ezt a nagy figyelmet a fiú buzgó tanulási vágyának tulajdonította.

A fiú gondosan megőrizte az előadás jegyzeteit. Biztos helyre, irattáskájába tette. Nagy segítség lesz ez a hazatérésben, mert érezte, hogy a döntés napja közeledik.

A munkások tovább folytatták az új gép összeállítását. A motorok már készen álltak a szerelőpad közepén. Jóllehet a legnagyobbfokú teljesítménnyel működtek, mégsem csaptak nagyobb zajt, mint egy közepszerű autómotor.

Ez volt Miranes Hubert gépének egyik titka.

A gyár műszaki szerelői hiába törték fejüket, hogy megfejtsék a titkot. Minden rejtve maradt előttük. Ezeket a motorokat külsőleg semmi sem különböztette meg a többitől. Talán a különböző alkatrészek újszerű elhelyezésében volt a rejtély nyitja? . . .

Senki sem tudott semmit.

A terv adatait a legszigorúbban szem előtt tartották az alkatrészek megszerkesztésében. Most mindenki megállapíthatta, hogy a gép teljesen zajtalan.

Lovec főmérnök magával Maxellel áttanulmányozta a tervet. Végül kénytelenek voltak kijelenteni, hogy a gép titkát nem értették meg.

Maxel György és fia türelmetlenül várták a gép elkészülésének pillanatát.

A főmérnök mindennap pontosan beszámolt a helyzetről. Maxel és fia többször elmentek a gyárba, hogy személyesen is meggyőződjenek a munka előrehaladásáról.

Márk azonban eddig még egyszer sem látta őket. Egyik reggel aztán halk susogással adták tovább a munkások egymásnak:

— Itt van a gyártulajdonos és fia.

Valóban Maxel és fia csakhamar beléptek a terembe. Kinyújtott kézzel közeledtek Lovéc felé.

Márk összeborzadt, amikor ellenségeit megpillantotta.

— Vigyázat, fel ne ismerjenek — gondolta magában.

Visszahúzódott a sarokba és egy kancsóba olajat öntött.

A három ember egymással beszélgetve feléje közeledett. Hogy gyanújukat fel ne ébressze, nyugodtságot színlelt. Tovább folytatta munkáját. A beszélgetés néhány mondata egész érthetően odahallatszott hozzá:

— Jól van, kedves Lovec — mondotta Maxel György meglegedett hangon. — Látom, hogy a munka nagy lépésekben halad előre. Győzelmünk már nem messze van.

— Valóban úgy van, mint Maxel úr mondotta: a várva-várt győzelem csakhamar beteljesül. Úgy hiszem, néhány napon belül megtarthatjuk a próbarepülést is.

— Nagyszerű, nagyszerű — lelkesedett a gyártulajdonos és közben kezét dörzsölte. Remélem, ön óhajtja először vezetni a gépet! A gyors összeállítás az ön fáradhatatlan munkájának köszönhető. Fiam, Szörény, megfigyelőként fogja elkísérni erre az első útra.

— Maxel úr! Ez végtelen kedvesség ön részéről — mondotta Lovec meghatódottan ettől a nagy megtiszteltetéstől.

A gyártulajdonos és fia eltávozott, hogy látogatásukat a gyár többi részében folytassák.

Másnap délután a főmérnök odament pártfogoltjához és így szólt:

— Márk, jöjjön velem, repülünk egyet.

A fiú lelkén valami különös érzés hullámozott át. Szívét öröm töltötte el, de ugyanakkor borzadás is végigfutott rajta. Akármilyen szépnek is tartotta a repülést, mégis izgatta az a gondolat, hogy első ízben lesz az ég és föld között.

Ezt a futólagos gyengeséget elnyomta és mosolyogva válaszolt:

— Örömmel, Lovec úr.

A főmérnök egészen a hangárokig vezette. A munkások egyfedelű „Folker” gépet toltak elő.

Márk főnökének intésére macskaügyességgel elfoglalta a megfigyelői ülést. A mérnök átadta neki a biztosítóövet. Gondosan megerősítette és így szólt:

— Na, kis Márk, ha jó pilóta akar lenni, akkor meg kell barátkoznia a pilótamutatványokkal. Nem fél?

— Nem! — felelte határozottan a fiú.

A főmérnök is beül a helyére és lekötözi magát az üléshez. Begyújtja a motort. A gép rettenetes moraja minden más zajt elnyom. Egymás beszédét megérteni teljesen lehetetlen.

A gépmadár közel száz métert gurul s aztán könnyedén felemelkedik, akárcsak egy gölya. Márk kihajol. Látja, hogy a föld szédületes sebességgel fut alatta.

— Micsoda alvilági dübörgés ez?

A főmérnök feléje fordul és rámosolyog. Ujjával a magasságmérőre mutat. Márk odanéz. A mutató ezer méteren áll.

Egyszerre csak még erősebbé lesz a motor zúgása. A fiú érzi, hogy a repülő hirtelen emelkedik. A gép orra az ég felé irányul.

Egyszerre felkiáltott és megkapaszkodott az ülés aljában. Egészen megkönnyebbült, amikor észrevette, hogy a gép újra rendes helyzetben repül tovább.

A főmérnök teljesen ura a gépnek. Nagyszerű bukórepülést akar végrehajtani. Amint hátrafordul, látja ám, hogy pártfogoltja sápadtan mosolyog.

A gép hirtelen abbahagyja a bűgást s a fülsiketítő zajra halálos csend következik. Márk kétségbeesetten motorhibára gondol és már érzi is, amint kegyetlenül a földre zuhannak. A borzadástól remeg és szemét behúnyja.

Néhány másodperc múlva kinyitja a szemét és majdnem felkiáltott örömében, mert a gép vízszintes irányban haladt tova. Ezek a rövid másodpercek előtte hosszú éveknek tündek fel.

A repülő jobbra-balra imbolygott, mint valami száraz falevél. Már csak körülbelül kétszáz méterre voltak a földtől. A pilóta rákapcsol. A légszavar forogni kezd és a gép újra fölfelétör. Ó, milyen kedves volt most Márk számára a gép dörgő zúgása!

— Igazi légikeresztségen esem át most — gondolta. — Szemem előtt látom a szívérvány-összecsúszó színeit.

S nem is gondolt arra, hogy milyen jól eltalálta. A játék ugyanis tovább folytatódott.

A gép orrával ismét a föld felé fordult és fúró módjára kezdett lefelé zuhanni.

Márk most már igazán motorhibára gondolt, olyan sebesen zuhantak lefelé.

De nem sokáig tartott. Lovéc mérnök, mintha kitalálta volna gondolatát, természetes helyzetbe hozta a gépet. Márk izzadságtól vizes homlokát törölgette.

— Mindenesetre pilótának lenni nem játék — gondolta. — De elvégre ezen is túl kell esnem. Majd csak megszokom ezt is!

Ujból erősödött a motor bűgása és a repülő az ég felé kúszott.

Ismét bukórepülés várható! Jól vigyázzunk! — gondolta.

Részben csalódott.

Csakugyan bukórepülést kezdtek, de nem fejezték be, hanem tovább folytatták a repülést vízszintesen. A kerekek az ég felé álltak.

Márk fejével lefelé el is felejtette, hogy a szíjazat szorosan fogja és erősen megkapaszkodott az ülésben. A vér fejébe tódult és füle tompán zúgott.

Néhány másodperc csak, és a gép már megint rendes helyzetben repül tovább. Már majdnem egy órája a levegőben voltak. A főmérnök bemutatta, hogy csakugyan tökéletes mestere a repülésnek.

Márk lassan hozzászokott a mesteri mozdulatokhoz. A végén már különös örömet lelt abban, hogy a legnyakatekertebb helyzetekben forgolódják a levegőben.

A pilóta most hirtelen ereszkedik lefelé és simán a földre száll.

Márk leoldotta biztosítóövét. Leugrott a földre és boldog arccal állt oda főnöke mellé.

— Nos, hogy érzi magát? — kérdezte a mérnök, a fiú arcát vizsgálva.

— Nagyon köszönöm szívességét — válaszolt Márk mosolygósan. — Ezek után még nagyobb szorgalommal törekszem, hogy magam is megtanuljak vezetni.

— Derék fiú, Márk! Az a meggyőződésem, hogy nagyszerű pilótává lesz.

A következő napokban a főmérnök több órát szentelt arra, hogy pártfogoltját kioktassa.

Márk a repülések közben olyan ügyes és hidegvérű volt, hogy még maga is csodálkozott. Mintegy tíz lecke után már annyira haladt, hogy egyedül is felrepülhetett.

Milyen öröme volt, amikor a kormánykerék mellett ülhetett. Pártfogója a megfigyelőülésben foglalt helyet. Felrepültek.

A „Folker” fiatal pilótája keze alatt olyan engedelmesen és könnyedén mozgott, mint egy madár. Lovéc állandóan szája előtt tartotta a szócsövet. Nem takarékoskodott sem az utasításokkal, sem a buzdítással. Márk pedig mosolyogva hallgatta szavait, de mosolyában ott rejtőzött a dac árnyéka is.

Ó, már csak néhány nap, és elmenekülhet erről az átkozott helyről! Mégis csak atyjáé lesz az igazi és végső győzelem!

Nemsokára elkészül az a mesés repülőgép — gondolta magában. — Lassan tehát el kell készítenem menekülési tervünket.

Hozzálátott tehát, hogy terveit kidolgozza.

XIII. FEJEZET

A CSODÁLATOS REPÜLŐGÉP

Elérkezett a nagy nap. A csodás repülőgép ott állott a Maxel-gyár füves repülőterén. Körülötte még mindig dolgoztak a szerelők.

Az első pillanatra semmi sem különbözteti meg a mögötte felsorakozó többi repülőtől. Kissé zömök. Hatalmas szárnya mintha csak kérné, hogy szabadítsák fel a föld nyűgétől.

Egyfedelű, kétmotoros. Fesztávolsága körülbelül tizenöt méter. Szárazföldi és vízigép egyszerre. A pilóta előtt kapcsoló van. Ennek segítségével repülés közben a gép aljára szerelt úszószerkezetet behúzhatja. A motorok egyenkint háromezer lóerősek. Ezeket a motorokat Miranes mérnök találta fei. A hengerek közé gépfegyvert lehet szerelni és csöve a légsavart hajtó tengelyen át vezet ki.

Ez a kétüléses gép pompásan megfelel magáncélokra, de ugyanakkor rettenetes pusztítást is tud végezni. A megfigyelőülés előtt rejtetten tizenkét milliméteres gépfegyver van. Támadhat előre, de közben oldalról és hátulról is tud védekezni.

A megfigyelő egyúttal egy billentyűt is kezel, amellyel egymásután dobhatja le a repülő alsó részében elhelyezett bombákat. A gép vezetése tüneményesen egyszerű.

Az irányítást kormánykerék végzi, amely hasonlít az autókéhoz. A pilóta előtt táblázat van. Ezen többek között rajta van: a sebességmérő, magasságmérő, iránytű, olajsztintmutató, benzinmutató, különféle ellenőrzőkészülékek, biztosítókészülék. Négy kis vaskar is van rajta. Ezekkel az emelkedést és süllye-

dést lehet szabályozni; hasonlókép a jobbra- és balrafordulást.

Miranes mérnök becslése szerint óránként hatszáz kilométeres sebességet is elérhet. Nagy előnye, hogy már húsz méteres gurulás után könnyen felemelkedik. Ez volt a feltaláló második nagy titka: a közvetlen és majdnem merőleges felszállás. A felszálláshoz bármily kis hely is elég.

A repülőt világoskékre festették. Felírás nincs rajta. Repülés közben az ég kék színével teljesen egybeolvad. A gép előnyei: mesés sebesség; majdnem kizárólagos zajtalanság; és a levegőben alig ismerhető fel. Majdnem függőlegesen száll fel és le. Háború esetén átalakítható vadászgéppé, de bombázóvá is. Sőt mindkét szerepét is betöltheti egyszerre. Hatósugara rendkívül nagy, ezért távoli felderítésekre is alkalmas.

Mi lesz akkor, ha Maxel egész csomó ilyen rettetes gép tulajdonosa lesz?

Lovec főmérnök fehér ruhában volt. Ellenőrizte a munkásokat és közben Maxel Györggyel beszélgetett.

— Szörény ágyban fekvő beteg — mondotta a gyártulajdonos. — Sajnos, nem tudja önt felkísérni. Láza makacs. Betegsége okát az orvos még nem állapította meg.

— És ön nem óhajt velem fölszállni?

— Nem akarok, kedves Lovec, mert sokkal nagyobb öröömre szolgál innen alulról nézni.

A főmérnök néhány pillanatig gondolkodott. Majd hirtelen eszébe jutott valami s felkiáltott:

— Ismerek valakit, akinek ez a próbarepülés végtelen nagy öröme lenne.

— Ki az? — kérdezte a gyártulajdonos.

— Az az árva fiú, akiről már több alkalommal beszéltem, aki Paulát kimentette a folyóból.

— Igen, igen, már emlékszem rá. Beváltotta ez a fickó a hozzáfűzött reményeket?

— Kiválóan, Maxel úr! Ilyen tudásvágyat és cél-

tudatot még soha életemben nem láttam. Tudja ön, hogy ez a fiú már elég jó pilóta?

— Mi az? — kiáltott fel meghökkenve a gyáros.
— Már tud vezetni is?

— Igen, Maxel úr! — A bukórepüléshez még természetesen nem ért. Egyszerű úszórepüléssel azonban éppúgy elvezeti a gépet, mint akár én.

A gyáros nem akart hinni saját fülének.

— Fel tud szállni a földről? Meg tud fordulni, emelkedni, süllyedni és aztán leszállni a nélkül, hogy összetörné magát?

A mérnök nevetett főnökének hitetlenségén.

— Pedig így van — mondotta. — Első felszállásától fogva megfigyelőként mellette voltam.

— Ez oktalanság, kedves Lovec! Életébe kerülhetett volna.

— Mit? — gúnyolódott a mérnök. — Csak egyszer hal meg az ember. Különben is megnyugtatom, hogy a fiú szerencsés pillanatban született. Azonnal hívom is!

Megfordult és észrevette Márkot, amint mereven és elmerülten bámulta a repülőt. Keserűség szorította el szívét, mikor ezt a gyönyörű acélmadarat szemlélte. Arra gondolt, hogy ezt atyja lánge sze alkotta. Felvetődtek lelkében repülőutazásai is. Számított arra, hogy az ezekben szerzett tapasztalataira szükségé lesz majd, ha Franciaország derűs ege felé menekülnek.

Lovec főmérnök hívó hangja ébresztette fel álmodozásából.

Engedelmesen főnöke felé indult. Amikor mellette észrevette a gyártulajdonost is, különös félelem szállotta meg szívét.

Vigyázat, — gondolta magában — hogy fel ne ismerjen, mert akkor elvesztem. Szerencsére szemöldököm és hajam hiányzik. Az olaj egész arcomat a felismerhetetlenségig befröcskölte.

Midő n észrevette, hogy Maxel György is figyel,

annál szerényebben állt. Sapkáját ujjai között forgatta.

A gyártulajdonos levette tekintetét a fiúról. A repülő felé indult, hogy pontosabban megfigyelje. Nem is sejtette, hogy lázasan üldözött foglyuk jelenleg csak néhány lépésre tartózkodik tőle.

Márk eltűnése valóságos forradalmat okozott Maxel kastélyában. A gyártulajdonos és fia nem ismerték a szoba titkát, ahova foglyukat bezárták. Épp ezért hiába kutattak, hogy eltűnése okát megfejtsék. Még csak néhány év óta laktak e házban. Így teljesen ismeretlen volt előttük a földalatti folyosó. Talán már az előző lakók sem tudtak róla.

— Márk, — szólott mosolygósan Lovéc — nincs kedve elkísérni a próbarepülésre?

— Én? — kérdezte a fiú pirulva. — Nagyon szívesen, Lovéc úr. De nem érdemlem meg ezt a megtiszteltetést.

— Ez nem megtiszteltetés, mint ahogy gondolja, hanem ellenkezőleg: próba. Most bátor ember kell nekem, mert ezen a kísérleten bőrünket is otthagyhathjuk. Csodálatos ez a gép, azt megengedem, de még nem esett át a próbán. Megmondom őszintén, kis Márk, felszállunk ugyan, hogy azonban élve jövünk-e vissza, nem tudom.

— Szilárd meggyőződése, — tört ki az ifjú — hogy nagyszerűen megy minden. Higgye el, nem csalódom!

S közben utánagondolta még:

— Tudja meg, hogy apám nem újdonsült kísérletező!

— Menjünk tehát és szálljunk be — adta ki az utasítást a főmérnök élénken.

Márk macskaügyességgel mászott be a megfigyelőülésbe. Egész nyakig elsüllyedt a gép belsejében.

— Apám terve szerint — mormogta magában — íme, itt van a rejtett gépfegyver és a bombaejtegető is. A lába alatti zárólapok közül egyiket felemelte és meggyőződött, hogy most nincsenek alattuk bombák.

Annál jobb, — gondolta magában — mert ha ügyetlenségből ledobnék egy bombát a jó winterthuriaikra, rögtön forrongana az egész város.

Gondolataiban a gép gyenge rázkódása akasztotta meg. Lovéc főmérnök ült be a helyére. Bekapcsolta a motort és a két légszár szédületes lendülettel kezdett forogni. Elragadó volt nézni ezt a tökéletesen együttműködő szerkezetet. Nem csapott nagyobb zajt, mint egy közönséges autó.

A gép elindult. Néhány métert gurult és aztán, mint a nyíl, könnyedén fűrődött az ég felé.

A mérnökök és a szerelők a gyáros köré csoportosultak. A gyönyörű felszálláskor csodálkozva kiáltottak fel. Néhány perc múlva Lovéc és Márk már a magasban jártak. Szép bukórepülést végeztek. A kék égen szinte láthatatlanul szálltak tovább. Aztán újra leereszkedtek és körülbelül kétszáz méter magasságban irtózatos sebességgel köröztek. A motorok bűgéből jóformán semmit sem lehetett hallani. A lenn állók sokszor alig tudták kikutatni, hol repülnek.

Maxel György gonoszul csillogó tekintettel követte a gép minden mozdulatát.

Nemsokára én leszek a levegő ura — gondolta magában. — Ki merné mondani, hogy bosszúm most már nem teljes?

Márk élvezte ezt az eszeveszett rohanást. Pártfogója néha kielégült mosollyal fordult feléje.

— Valóban csodálatos ez a gép, — mondogatta — legkisebb mozdulatokra is érzékenyen engedelmeskedik. Egyáltalán nem megvetendő az sem, hogy szabadon lehet beszélgetni és nem kell szócsöbe ordítani. A következő próbautat magára bízom. Meglátja, hogy vezetése gyermekesen egyszerű.

A fiú szinte túláradt az örömtől.

Atyja már részletesen kifejtette előtte a gép vezetését. Mégis jobban szerette volna, ha egyszer kitalaszthatná, mielőtt a nagy kalandba belekap.

Meghatódva gondolt Lovéc főmérnökre, erre a

jóságos emberre. Pártfogója lett és mintegy öntudatlanul előkészítette szökését.

Mit fog rólam gondolni? — vádolta önmagát Márk. Hisz úgy szeret, mintha a saját gyermeke lennék! Szívét szomorúság töltené el hálátlanságom láttára!

Néhány pillanatig így gondolkodott.

De miért is töröm magam? Mihelyt hazaérek Franciaországba, levelet írok neki, amelyben kifejttem előtte kalandomat. Egészen biztos, hogy helyeselni fogja tettemet.

Márk fiatalos képzeletével már úgy látta, mintha visszatérése Franciaországba biztos lenne.

A főmérnök hirtelen ismét feléje fordult.

— Leszállunk!

A repülő szédületes sebességgel zuhant lefelé. A főmérnök a föld felett néhány méterrel visszakapcsolta a magasságkormányt és minden rázkódás nélkül érték földet.

Lovec és Márk kiugrott a gépből. Elsőnek Maxel György rohant Lovec Péter felé:

— Nos, mi a tapasztalata?

— Kifogástalan — válaszolt a főmérnök. — A legcsekélyebb kormánymozdulatra is úgy engedelmeskedik, mint egy gyermek. Egyébként, ha megengedi, újra felszállunk. Most pártfogoltom fog vezetni.

— Miit? Rá merészeli bízni ezt a gépet?

— Maxel úr még nem ismeri ezt a fickót. Újra mondom, hogy vezet olyan jól, mint én. Különben néhány pillanat múlva saját szemével is megláthatja.

— Legyen az ön akaratára, kedves Lovec. Teljesen megbízom önben, mert tudom, hogy sohasem cselekszik könnyelműen. Ez a fiú, ha olyan szorgalmas, hát kell is buzdítani.

— Mindjárt meglátjuk, Maxel úr, hogy mit tud ez a fiú.

A főmérnök helyet foglalt a megfigyelőülésben és intett Márknak. A fiú csodálkozásában még most sem

akart hinni szerencséjének. A második hívásra, amely már sokkal parancsolóbb volt, beült a kormány elé.

Rákapcsolt és a motorok újból szabályosan zúgni kezdtek. A repülő, mint néhány perccel előbb, most is gurult egy-két métert, majd meredeken az ég felé lendült.

A lent maradt csoportban újra csodálkozó morgás futott végig.

— Nagyszerű ez a fiú — dörmögte egy öreg szerelő és kezét alsó ajkához szorítva követte a repülőt.

Márk minden erejét összpontosította. Teljes tudásával és a legodaadóbb figyelemmel vezette gépét.

Néhány percnyi repülés után főnöke leszállást parancsolt. Márk süllyedőre kapcsolt, amint főnökétől látta. Néhány méterre a föld felett aztán visszakapcsolta a magassági kormányt. A gép röviden gurult és megállt.

Az újabb próbatétel után a repülőt betolták a számára épített hangárba. Ez az épületet vasajtókkal zárták el. Az ajtók különös zárószerkezettel működtek.

Márk és főnöke a mérnöki irodába mentek.

— Márk, a gépen felejtettük a begyújtókulcsot! — kiáltott fel a főmérnök.

— Nem baj az, Lovéc úr — válaszolt Márk, aki tudatosan hagyta ott a kulcsot. — Úgysem tud senki bemenni a hangárba, hisz húsz milliméteres vastag acélajtó védi.

— Igaza van, Márk, a hangár kulcsait pedig a tervekkel együtt a fiókomba teszem. — Kihúzta íróasztala fiókját és a kulcsot a terv lapjai közé rejtette.

— Nem akarom, hogy elkallódjanak, — folytatta — mert Maxel úr még nem készítettett róla másolatot, ami véleményem szerint egyelőre oktalanság is lenne.

— Valóban — válaszolt Márk gyorsan. Ez a hír megörvendeztette.

Félkönyökkel hanyagul az íróasztalra támaszkodott. Másik kezével e közben egy darab viaszt nyomott a zárba, aztán észrevétlenül a zsebébe csúsztatta.

Most gyorsan kell cselekednem — gondolta magában. — Minden ütőkártya a kezemben van. Kedves apám, úgy érzem, hogy végre megszereztem munkád gyümölcsét és ellenségedet ártalmatlanná teszem.

XIV. FEJEZET

A HALÁLOS LÉGCSAVAR

Még ugyanazon a napon este hat óra felé Márk a főmérnökhöz indult. A nála levő könyveket vitte vissza.

A látogatás valódi célja könnyen sejthető: nem más, mint hogy Hedviggel találkozassék. Értesíteni akarta a lejátszódott eseményekről és tudtára adni, hogy ütött a menekülés órája.

A véletlen találkozás óta még nem beszélgettek hosszabban. Egymás tekintetét is elkerülték, hogy a főmérnök szemükből ki ne olvassa titkukat.

Lovec Péter néhány nap óta feltűnő vidámságot tapasztalt Erzsin. De ennek nem tulajdonított semmi különösebb jelentőséget.

Márk az egyik utcasarkon egész véletlenül szembe találta magát Hedviggel. Karján kosár lógott. Bevásárolni ment.

— Ó, Márk! — kiáltott fel boldogan.

— Hedvig, kis húgom, nagyszerű hírt hozok neked! Figyelj ide jól, mert nagyon érdekes dolgot árulok el.

— Mi az?

— Ma éjjel hazautazunk.

Hedviget a véletlen hír úgy meglepte, hogy kosarát leejtette.

— Márk, ez lehetetlen! Ez csak álom!

— Nem álom ez, Hedvig; ma éjjel hazarepülünk Franciaországba, kedves szüleink körébe. Ó, mily boldogok lesznek, ha meglátnak bennünket! Milyen hálátelt szívvel mondanak köszönetet Istennek, hogy fáradozásunkat megáldotta.

— A te fáradozásodat, Márk — egészítette ki Hedvig. — De nem is tudom elhinni, hogyan lehetséges ez. Van már pontos terved?

— Éppen ezért szeretnék veled beszélni. Hogy Lovéc úr gyanakvását elkerüljem, magamhoz vettem ezeket a könyveket és visszaviszem neki. De mivel találkoztunk, ez a látogatás feleslegessé vált.

Mindenekelőtt nagyon vigyázz, hogy semmit el ne hibázz. Odahaza viselkedjél úgy, mint ezelőtt, hogy gyanút ne kelts. Valami ürügyet kell keresned, hogy éjjelre künn maradhass. A többi az én dolgom.

— Ez nagyon könnyű lesz, Márk. Mint te is jól tudod, én szoktam díszíteni a plébánia néhány leányával együtt a templom oltárait. Ma is ki kell oda mennem.

— Ez éppen kapóra jön, lelkendezett Márk. — Szokás szerint ma is kimégy, de nem térsz vissza Lovéc főmérnökékhez, hanem a gyár bejáratához vezető útra jössz. Ott várlak. Hány óra körül jössz?

— Rendszerint tíz óra felé szoktunk végezni.

— Jó! Arra az időre én is ott leszek. Ha mégis valami miatt késnék, akkor bújj el árnyékos helyre és várj.

— Megértettelek, Márk. A templomban majd kérni fogom a jó Istent, hogy segítsen menekülésünkben. Könyörgök, hogy viszontláthassuk kedves szüleinket.

— Jól van, Hedvig. Imádkozzál, mert nagy szükségünk van Isten segítségére. Remélem, nem fogsz félni, majd ha az ég és föld között lebegünk.

— Ha veled lehetek, semmitől sem félek — válaszolt büszkén.

Márk szórakozottan mosolygott.

— Annál jobb — mondotta halkan. — Most pedig váljunk el. Beszélgetésünk úgyis elég hosszúra nyúlt már. Tehát a kijelölt időben!

— Ott leszek — válaszolt Hedvig könnyekig meghatódottan.

Márk a Vionet Jánosék háza felé vezető útra tért.

Hazaérkezése után bezárkózott szobájába. Egy kulcsot húzott elő zsebéből és csillogó szemmel nézegette. Ezt a kulcsot a viaszlenyomat mintájára a déli pihenőidő alatt készítette. Ezzel fogja kinyitni a fiókot, amelyben a repülőgép terve és a hangár kulcsa van. Elővette zseblámpáját. Megvizsgálta a kulcs hajlásait és bevágásait. Ezután összeszedte a pártfogójától kölcsönkapott könyveket. Összecsomagolta és ráírta Lovec főmérnök címét.

Egy kis ideje még maradt. Elkezdte tehát tanulmányozni a Winterthur és Párizs közötti utat. A főmérnök ezt egyszer már elmondotta előtte. Ő bizonyára nem is gondolta, hogy ezzel nagy szolgálatot tett neki. Jól megjegyzett minden támaszpontot, amelyeket repülés közben szem előtt kell tartania.

Tudásom és az iránytű segítségével el tudok igazodni — mormogta magában.

Hirtelen súlyos gondolat nyilalt át agyán: — El tudom-e egyedül vezetni?

Szorongató érzése azonnal fel is oldódott.

Ugyan, ugyan! Hiszen a próbarepüléskor bebizonyítottam tudásomat. De az csak pár percig tartott.

Fejét tenyerébe hajtva néhány pillanatig gondolkodott.

Körülbelül ötszáz kilométerre becsülöm a Winterthur és Párizs közötti távolságot. Ezt egy óra alatt könnyen átrepülöm. Viszont életemet nem akarom azzal kockáztatni, hogy sötét éjjel Párizs fölé repülök, azért Franciaország valamelyik részén leszállok és ott megvárom a virradatot.

Vionet néni hangja szakította félbe tervezgetését. Vacsorára hívta.

Márk zsebébe tette lámpáját, a kulcsot, az úti tervet és vidáman ült le az asztalhoz.

Féltíz felé eltávozott hazulról. Az irány: a Maxelgyárhoz vezető út.

Rátért az útra. Alig haladt néhány métert, észrevette, hogy a kerítés felől egy árnyék közeledik. Ügy-

látszik, ez az árnyék már felismerte őt, mert egyenesen feléje tart. Márk megörült.

— Te vagy az, Hedvig? — kérdezte halkan.

— Igen. Előbb végeztünk, mint rendszerint szoktunk — válaszolt a leány ugyanolyan halkan.

— A legbosszantóbb az, hogy a hold fényesen világít — suttogta tovább a fiú. — Nagyon óvatosaknak kell lennünk, hogy el ne csípjenek bennünket.

— Miért?

— Mert Maxel György ablakai éppen a hangár felé nyílnak. A legcsekélyebb zörej is felkeltheti figyelmét és felriaszthatja az egész gyártelepet. Igaz, hogy a holdfény kellemetlen, de megvan a jó oldala is. Így legalább könnyebben kiismerhetjük a helyet, ahol le akarunk szállni. Segít az Alpok átrepülésénél is, mert ez a szakasz utazásunk veszélyes helye lesz. Nagyon magasan kell majd repülnünk. Jól be is kell takaródnod. A hangárban majd lesznek megfelelő takarók.

Márk váratlanul megállt.

— Nézd: itt van egy nyílás a palánkon. Bebújunk ezen, legalább nem kell a magas kerítést megmászunk.

Becsúszott a deszkák között. Utána visszanyujtotta kezét Hedvignek és könnyedén besegítette.

Már a gyár udvarán vannak. Márk kézen fogja Hedviget. Nagy kerülőt tesznek, hogy mindig árnyékban lehessenek. Így érkeznek meg végre a hangár mellé. Meghagyja Hedvignek, hogy jól lapuljon a falhoz. Bármilyen történjék is, meg ne mozduljon.

— Most elhozom a tervet és a hangárkulcsot — susogta. — Néhány perc múlva itt leszek.

Eltűnt a sötétben és a mérnöki iroda felé vette útját. Belépett a szobába. E helyet már jól ismerte. Tapogatva haladt Lovec főmérnök íróasztala felé. Megállt és kivette a kulcsot zsebéből. Betette a zárba és kinyitotta a fiókot.

Remegő kézzel emelte ki a tervet. Összegöngyöltte

az értékes iratot és zsineggel átkötötte. A hangár kulcsát is zsebébe tette.

Ugyanazon az úton osont vissza. Szíve közben eszevesztetten dobogott. Odament Hedvighez és rábízta a tekercset.

Megelégedetten sóhajtott fel.

A hold állandóan ragyogott az égen. Szerencsére halvány sugarai a kapunak csak egy kis részét világították meg.

Bedugta a kulcsot a zárba és kettőt fordított rajta. A kétszárnyú tolókapu középuitt egész különleges zárral kapcsolódott össze.

Márk csak kevéssé tolta el a kaput. A keskeny nyíláson Hedviggel együtt belopódzott. Zseblámpáját felgyújtotta. Bevilágította vele a repülőgépet.

Hedvig félénken húzódott mögéje. Csodálkozva szisszent fel a szép gép láttára.

— Gyorsan kell cselekednünk — mormogta Márk. — Míg a földet el nem hagytuk, mindig veszélyben forgunk.

Lámpájával maga előtt világított. A sarokból takarót hozott elő. Hedvig a megfigyelői ülésbe ült. Odaadta neki a takarót és gondosan betakaródzott.

Márk már úgyis jól felöltözött. Most csak bőrsapkáját húzta fejére. Ezt tegnap szándékosan a kormánykeréken hagyta.

Mindjárt gondolt is arra, hogy Hedvignek még nincs semmi fejrevalója. A hangárt lámpája fény-sugarával minden irányban végigkutatta. Végre talált egy pilótasapkát. Valamelyik gondatlan pilóta hagyta ott.

— Lám, mások felületessége és hanyagsága hasznunkra van.

A sapkát felnyújtotta a leánynak. Hedvig nőies szégyenkezéssel húzta fejére. Márk Hedvignek védőszemüveget is nyújtott át. A leány boldogan mosolygott Márkra. Egész élvezetesnek találta ezt az éjt-szakai menekülést.

— Mindjárt indulunk — susogta a fiú.

Néhány óra múlva Franciaországban leszünk. Újra látjuk szerető szüleinket. Most kigurítom a repülőt. Aztán felszállunk és éljen a szabadság!

Márk a tervet az ülés alatti szerszámládába rejtette. Utána óvatosan széttolta a hangár kapuját.

A talaj egy kissé lejtős. Egyszerűen csak elvette a kerekek elé tett éket és a gép szinte magától kigurult.

Fürgén ugrott a pilótaülésbe. Nyugodtan a kormánykerék elé ült. Felvette védőszemüvegét és a kapcsoló felé nyúlt. Megkezdett mozdulatát azonban nem tudta befejezni.

Egy sötét alak közeledett a repülőgép felé revolverrel a kezében. Óvatosan kúszott előre...

— Ne mozdulj, mert halál fia vagy! — kiáltott egy érces hang.

Márk azonnal felismerte az alakot: Maxel György volt. Hedvig félelmében felsikoltott és arcát kezével elfődte.

A gyártulajdonos még néhány lépést tett előre. Közben fegyverét állandóan a fiatal pilótára szegezte.

— Már hosszabb idő óta figyelem mozgolódásokat. Milyen szerencsém volt, mikor eszembe jutott, hogy kiálljak az ablakba friss levegőt szívni. Ugye ti is ezen a véleményen vagytok?! Tehát most leszállni! Elég soká tartott már a tréfa!

A fiú most már mindent kockára tett. Bekapcsolta a motorokat. Füle mellett azonnal golyó süvített el.

— Te elzüllött vén rabló! — kiáltott le Márk. Aztán halált megvető hidegvérrel rákapcsolta az érintkezőt is. A légsavarok széditően kezdtek forogni.

Ekkor velőtrázó kiáltás hangzott fel.

Maxel nem vette észre a légsavart és egész közel ment. A légsavar lefejezte. Fejét felvágta a levegőbe, majd visszaesett a gép orrára és véres nyomokat hagyott maga után. Közben a test görcsösen vonaglott a földön.

A repülőgép kiugrott helyéből. Röviden gurult. Márk biztos mozdulattal nyúlt a magassági kormány után. Azonnal elhagyták a földet. Meteorként fúród-

tak bele a derűs éjszakába a szabadság felé: Franciaország felé!

A fiú csakhamar még magasabbra szállt. A magasságmérő már négyezer métert mutatott. Megnézte az iránytűt. Kissé jobbra kellett fordulnia. Mosolyogva fordult kísérőjéhez.

— Most már megmenekültünk.

Hedvig sápadtan ült.

— Igen, szabadok vagyunk, Márk. Hála a jó Istennek és a te bátorságodnak... lélekjelenlétednek...

A fiúnak szerénysége ellenére is nagyon jólesett ez a dicséret.

— Ki volt az, aki menekülésünket meg akarta akadályozni? — kérdezte a leány.

— Maxel György.

— Annyira megijedtem, hogy a részletekre egyáltalán nem emlékszem. Hogyan szabadultunk meg ennek az embernek a kezéből?

— Egészen véletlenül, Hedvig. Az egyik légszavar levágta fejét.

— Rettenetes — sóhajtott fel a leány.

— Egy betörővel kevesebb van a földön — tette hozzá Márk komolyan. — Most pedig okosan kell viselkednünk. Ne beszélj hozzám többet, mert nemsokára az Alpok fölé érkezünk. Ott minden figyelmemre szükség lesz.

Barátságos fejbőlintás után belemerült a gép vezetésébe. Még magasabbra emelkedett. A fagyasztó hideg meleg ruhájukon is áthatolt. A gép titokzatos árnyként suhant tova a csillagos éjben. A motorok szabályosan működtek. Kellemes kirándulássá lett az éjszakai repülés. Márk hálásan gondolt Lovéc főmérnökre, hogy olyan alaposan kioktatta.

Az Alpokat minden baj nélkül átrepülték. Alacsonyabbra ereszkedtek, hogy kellemesebb légövet keressenek.

— Valahol le kell szállnunk, — mondotta Márk — hogy megvárjuk a reggelt.

Csakhamar észrevette, hogy sík vidék felett repül-

nek. Közel ereszkedett a földhöz és nagy köröket írt le.

— Nagyszerű! — kiáltott fel. — Itt valami futballpálya van.

A gépet egyenesen a föld felé fordította és símán leértek.

Hedvig félénken nézett körül. Márk megnyugtatta.

— Az éjtszaka hátralevő részét itt töltjük. Kora hajnalban újra felszállunk, hogy átrepüljük utolsó útszakaszunkat. Nem éhezted meg?

— Elárurom, — mondotta a leány — hogy az izgalom és az erős levegő meghozta az étvágyamat.

Márk zsebéből mosolyogva húzott elő négy szelet csokoládét.

— Ugye milyen jó, hogy hoztam egy kis csemegét? — folytatta kedvesen. — Igaz, hogy nem valami nagyszerű étel, de harcban nem kívánhatunk mást, mint háborúsat.

— Köszönöm, Márk. Rendkívül előzékeny vagy — válaszolt Hedvig és mosolyogva vette el a csokoládét. — De csak egy feltétel alatt fogadom el.

— Mi az?

— Ha megosztod velem!

Márk jóízűen felkacagott.

— Fogyaszd el magad, Hedvig, minden gondolkodás nélkül. Én egyáltalán nem vagyok éhes. Az este Vionetéknél jól bevacsoráztam. Hidd el, én hosszú időre elláttam magam!

— Márk, én azt hiszem, hogy mindezt csak megnyugtatómra mondd és miattam mondasz le róla. Ezt az áldozatot nem fogadom el tőled. Neked inkább szükségem van erőre, hogy el tudd vezetni a gépet Párizsig.

— Hedvig, add meg a csokoládét — emelte fel a fiú hangját parancsolóan.

— Hát valóban nem vagy éhes?

— Egész biztos, hogy nem!

De Hedvig csak nem akart hinni. Márk kemény

akarata előtt azonban meghajolt. Felsőhajtott és lassan beleharapott a csokoládéba.

— Most pedig pihenj egy keveset, — mondotta a fiú — hogy reggelre vidám és jókedvű légy. Én majd őrködöm a gép mellett és álmaid felett.

A leány meghittén mosolygott vissza és beburkolódzott takarójába. Csakhamar mélyen aludt. Márk pedig fel-alá járkált a holdas éjszakában.

XV. FEJEZET

A DIADALMAS HAZAÉRKEZÉS

Reggel hét óra van. A párizsi repülőtér megélénkül és nyüzsgő rajta a mindennapi megszokott élet. Épp egy hatalmas repülőgép emelkedik fel. Szállítja az utasokat messze idegenbe.

Néhány gépet meg most tolnak ki a hangárból. A repülés előtt a szerelők még egyszer átvizsgálják azokat. A repülőtér igazgatója is ott van: személyesen ügyel föl a pontosságra.

Kissé oldalt egy csoport utas várakozik a berlini repülőre. A levegőből egyszerre erős bűgás hallatszik. Felemelve fejüket, egy szemlátomást növekvő pontot pillantanak meg. Ezt a gépet várják. Látszott rajta, hogy nagyon megterheltek. Lomhán ereszkedett lefelé. Minden rendesen működik. A repülő leszáll és megáll. Tizennyolc utas száll ki belőle. Azonnal autóba ülnek; sietős az útjuk.

Ekkor az igazgató felkiált és nagy csodálkozással figyel valamit a levegőben. A mellette álló alkalmazottak is feltekintenek. Meglepődve mutatnak egy váratlanul felbukkant repülőgépre.

Körülbelül ötszáz méter magasan világoskék repülőgép száll irtózatos sebességgel. Megkerüli néhányszor a repülőtér és hirtelen a föld felé fordul.

A nézők már borzadva szerencsétlenségre gondolnak. Ekkor a gép hirtelen lassítja iramát, majd könnyű madárként földet ér.

Az igazgató és az alkalmazottak gyorsan rohanak az idegen gép felé. Egy fiú ugrott ki belőle. Kézenfogva segített ki egy fiatal leányt. Ez utóbbi alig tudott megszabadulni takaróitól.

A pilóta felhúzta bőrsapkáját és győzelmesen intett a leánynak. A repülőtér igazgatója feléjük sietett. Márk szeme felcsillant.

— Mi ujság, Morton úr? — kiáltott fel a fiú.

A megszólított személyes jóbarátja volt Miranes mérnöknek. A fiú láttára majd hanyatt esett és felkiáltott.

— Márk! Te vagy az?!

— Én! Ugye nagy meglepetés, hogy viszontláthatjuk egymást.

— És ez a repülőgép? — hebegte az igazgató.

— Ez az apám gépe! Annakidején ennek a gépnek a tervét rabolták el. Hisz emlékszik még rá, Morton úr.

— Hogy emlékszem-e rá, Márk? Ez az ügy hetekig tartotta izgalomban a napilapokat. És ez a fiatal leány kicsoda? Csak nem úgy raboltad meg-torlásból?

Márk e furcsa kérdésem jót nevetett.

— Csak nézze meg jobban, Morton úr! Ezt a fiatal leányt ön valamikor ismertel!

— Hogyan?

— Hát nem emlékszik már a kis Voudin Hedvig-re, akit valaha térdeire ültetett és úgy játszott vele?

— Ő lenne az? — kételkedett az igazgató.

— Igen, ő. Egész különös módon hozott össze bennünket a Gondviselés.

Az igazgató egészen megzavarodott. Szóhoz is alig jut és csak hebeg:

— Ilyen csodát még életemben nem láttam. Hát valóban a kis Hedvig áll itt előtttem?

Az alkalmazottak az egész jelenetet tágranyílt szemekkel bámulták.

Márk szabadulni akart.

— Nagyon szeretném, Morton úr, ha szüleinket értesítenék hazaérkezésünkről.

— Örömmel — szólt készségesen az igazgató. Azonnal telefonálok. Addig is jöjjetek az irodámba. Gondolom, kimerültetek.

— Nem akarom a gépet addig itthagyni, míg biztonságban nem lesz — válaszolta a fiú határozottan.

— Milyen figyelmes és gondos vagy, kis barátom. Betolatom a hangárba és őrszemet állítok melléje.

Márk felugrott a gépre és az ülés alól elővette az összegöngyölt tervet. Az igazgató parancsára a repülőt behúzták a hangárba. Az igazgató szigorú utasítására két őr állt a gép mellé.

Márk, Hedvig és az igazgató együtt az irodába mentek. Morton a telefonhoz lépett. Mielőtt csengett volna, a fiúhoz fordult.

— Gondoljuk csak meg. Félek, hogy szüleiteket nagyon felizgatjuk, ha telefonon ilyen nagy örömhírt kapnak. Titkárom, Lorient szintén ismeri Miranes mérnök urat. A repülőtér autójával személyesen felkeresi szüleiteket. Mit szólsz hozzá, Márk?

— Helyeslem, Morton úr! Kímélettel kell lennünk szüleinkre, mert a boldog pillanat végzetessé is válhatik.

Rövidesen ezek után a titkár viharként száguldott Miranes Hubert lakása felé.

A mérnök és felesége éppen most fejezték be reggelijüket. Felkeltek az asztaltól.

Hubert egészen megöregedett e rövid idő alatt. Fején fehéren csillogtak az ősz hajszájak. Az édesanya külseje még mindig kedves és finom, de arcára csak ritkán jön mosoly. Az is fájdalmas és reménytelen.

Még mindig a borzasztó események hatása alatt állnak. Életük feldúlt és örömtelen.

A mérnök, hogy felejtсен, újra tanulmányozta repülőgépe tervét. Sajnos, erői megtörttek és alig tudott előrehaladni.

Minek is küzdjön tovább? Fia eltűnt és talán már halott. Gyámleányát is elrabolták. Találmányát pedig idegenek hasznosítják.

Épp irodája felé ment, amikor az előszobában csengetés hallatszott. Kinyitotta az ajtót. A repülőtér titkára állott előtte.

— Te vagy az, kedves barátom? — kiáltott fel kezét nyújtva feléje. — Mi az oka, hogy ilyen korán találkozunk?

A mérnök felesége lélekzetviassafojtva figyelt. Látogatójuk sugárzó arcáról anyai szíve valamit megsejtett.

Miranes azonnal reggeli teniszjátékot ajánlott fel barátjának. A titkár azonban visszautasította:

— Köszönöm. Talán most nem is tudnék játszani, oly nagy meglepetés ért.

— Mi az a különös esemény?

— Hubert, nagy örömhírt hoztam. Úgy hiszem, hogy ennél boldogítóbbat nem is kívánhatnál ebben az életben.

— Mondd már gyorsan. Úgy érzem, mintha tüzes parazsakon állnék.

— Mióta Márkot ellopták, nem hallottatok róla semmit?

— Nem — hebegte.

— Nagyon valószínű, hogy élve hamarosan viszontlátjátok.

Miranes Hubert örömében a titkár elé ugrott és vállánál fogva megragadta.

— Lorient! Nem ámitás ez a hír?

— Nem! Értesülésem egészen biztos!

— Mégha a világ végére kellene is elmennem, hogy kimentsem, azt is megtenném.

A titkár meglepégedetten mosolygott.

— Nem hiszem, hogy erre szükség legyen.

— Miért? — kérdezte a mérnök fokozódó nyugtalansággal.

— Hát nem találsz ki?

— Nem!

— Pedig nagyon egyszerű. Nem kell elmennem a világ végére, mert fiad ma reggel megérkezett.

— Márk megérkezett? Ezt el sem tudom képzelni!

Csak most vette észre, hogy felesége tanúja beszélgetésüknek. A hírre sápadtan a falnak dőlt. Zsibbasztó érzése azonban csak átmeneti volt.

A két szülő az örömtől szótlánul állt egymás mellett.

A mérnök nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Izgatottan járt föl-le. Látogatójáról egészen megfeledkezett.

A titkár mosolygós, örömteli arccal nézte a szülők boldogságát. Majd a beállott pillanatnyi csendet megtörte.

— Hátha még azt is tudnád, Hubertom, hogyan érkezett meg a fiad?

— Hogyan?

— Repülön! A gépet maga vezette.

— Repülön? Ez lehetetlen!

— Pedig így van. Még hozzá ez a gép nem is olyan közönséges. A te terved szerint készítették.

A mérnök majd elájult. Ekkora meglepetésre nem számított.

— Hogyan sikerülhetett ez neki?

— Kalandjának részleteit még nem ismerem; azt is elárulom, hogy nem egyedül jött.

— Mi az? Valaki jött vele?

— Egy leány — válaszolt a titkár.

Az édesanya felcsillanó szemekkel kérdezte:

— Csak nem Hedvig?

A titkár igenlően bólintott.

— Asszonyom, fia valóban visszahozta Voudin Hedvigét, aki a hosszú távolléte alatt nagylánnyá fejlődött.

— Azonnal indulunk is — kiáltotta jókedvűen a mérnök. — Attól tartok, hogy csak álmodom, és hátha visszaesem a szomorú valóságba.

Mindhárman beleültek az autóba és a repülőter felé hajtottak. Mihelyt megérkeztek, az igazgatói irodába siettek.

Melegen ölelték keblükre a két gyermeket, akiket mindennél jobban szerettek.

A lejátézkodott megható jelenet leírhatatlan. Egyszer sírtak, majd mosolyogtak. Aztán meg mindany-

nyian egyszerre akartak beszélni. Kérdés kérdést ért. Szinte nem is vártak feleletet.

Az igazgató és titkára némán álltak. Ők is osztoztak kedves barátjuk boldogságában.

Midőn érzelmeik némileg már lecsillapodtak, Hubert észrevette fia hóna alatt a tekercset.

— Kedves fiam, ezekben az iratokban talán kalandjaidat jegyezted fel?

— Apám, — válaszolt az ifjú — ebben a tekercsben benne van egész életed, minden munkád és teljes lángeszed. Ellopott terved ez! Attól a rabló Maxeltől hoztam el.

A meghatódottságtól elsápadt mérnök hosszasan és némán nézte fiát.

— Aranyos Márkom, büszke vagyok rád!... Szava sírásba csuklott.

Márkot e szavak kárpótolták minden fáradságáért és szenvedéséért.

Az esti ujságok vastag betűkkel hozták a winterthuri szerencsétlenséget: Maxel György gyáros meghalt.

Néhány nap múlva újra rövid hír jelent meg az ujságokban: Maxel Szörény súlyos szenvedés után tifuszban meghalt. A cikk egyúttal azt is közölte, hogy a gyárat valószínű Lovéc főmérnök veszi át, aki eddig is vezetője volt az üzemnek.

•

A hazatérés estéjén két levél indult Winterthur felé. Az egyik Brunost plébánoshoz, a másik pedig Vionet Jánosékhoz. Mindkettőben a francia bankhoz szóló csekk volt. Az elsőnek rendeltetése, hogy segítségével gyámolítsák a plébánia elhagyottjait; a másodiké pedig: egy szegény munkáscsalád jövőjét biztosítja.

A harmadik levelet Márk személyesen írta meg és csak másnap adta fel. Lovéc főmérnöknek szolt.

Nem sokkal később baráti ebéd volt Miranes fő-

mérnökéknél, amelyen résztvettek a szülők ismerősei és Márk jóbarátai. Ott volt a repülőtér igazgatója és a titkár is.

Az étkezés közben Márk részletesen elbeszélte kalandját. A vendégeket mindez csodálatosan érdekelte.

Kávé közben Morton mosolyogva szólt oda Márk édesanyjához:

— Hogy e történet teljes legyen, a hősnek feleségül kell majd vennie a hősnőt.

Miközben Márk és Hedvig lelkesen beszélgettek egymással, Miranes mérnök mosolyogva megjegyezte:

— Hedvig intézetbe megy, hogy iskoláit elvégezze; Márk meg tovább folytatja tanulmányait, hogy megszerezze oklevelét.

TARTALOM

I. fejezet. Márk — — — — —	3
II. fejezet. Dely Szörény — — — — —	9
III. fejezet. A szerencsétlen éjtszaka — — — — —	14
IV. fejezet. A rejtély — — — — —	21
V. fejezet. A fogoly — — — — —	27
VI. fejezet. A szökés — — — — —	33
VII. fejezet. Brunost plébános — — — — —	38
VIII. fejezet. A Vionet-családnál — — — — —	44
IX. fejezet. A gyárban — — — — —	52
X. fejezet. A mentés — — — — —	61
XI. fejezet. Az égbolt kiderül — — — — —	67
XII. fejezet. „A légikeresztség” — — — — —	75
XIII. fejezet. A csodálatos repülőgép — — — — —	81
XIV. fejezet. A halálos légcsavar — — — — —	89
XV. fejezet. A diadalmas hazaérkezés — — — — —	98

